

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

DE CORPORATIEVE MAATSCHAPPIJ

Rede uitgesproken door Mr PAUL VAN WYMEERSCH op de plechtige openingszitting van de Vlaamsche Conferentie der Balie te Gent op Zaterdag 8 December j.l.

De parlementaire democratische Staat en de liberale economie hebben in deze laatste jaren veel aan sympathie verloren; zij hebben zich onmachtig getoond om vele politieke, sociale en economische noodtoestanden te verhelpen en aldus ontstond bij sommigen een streven, om een nieuw staatkundig en sociaal-economisch gebouw op te trekken, dat op corporatieve grondslag zou gevestigd zijn :

Eenige woorden over : 1) corporatieve maatschappij, en 2) positieve verwezenlijking van corporatieve organisatie.

I. — DE CORPORATIEVE MAATSCHAPPIJ.

De corporatieve gedachte vertrekt van het feit, dat, wanneer men de structuur der samenleving grondig inziet, men eerst en vooral vaststelt, dat de *mensch* is een fysieke eenheid, zelfstandig, onafhankelijk van andere bestaande; dat hij is een geestelijke en zedelijke eenheid, verantwoordelijk voor zijn eigen daden. De mensch streeft naar het bereiken van zijn eigen levensdoel, dat hij persoonlijk bezitten zal.

Hieruit volgt : 1) dat de enkeling nooit als *uitsluitend* middel voor andere menschen door een gemeenschap, maatschappij of organisatie gebruikt mag worden, noch daaraan geheel en gansch mag worden ondgeschikt; 2) dat de meening, door velen verspreid, waarbij de werknemer instrument

is voor den werkgever, nooit in hare absolute betekenis kan waar zijn; 3) dat het individu « on-aantastbare » rechten kan doen gelden op die middelen, zonder welke het zijn eigen doel niet bereiken kan.

Maar de mensch is niet *uitsluitend* individu. Hij is ook een *sociaal* wezen, dat de medewerking van zijn gelijken noodig heeft om zijn einddoel te bereiken, dat gelegen is in de volmaking van zijn eigen menselijke natuur.

Indien er dus individuen en gemeenschappen bestaan, dan vraagt men zich af welke verhouding er tusschen beiden moet bestaan.

Iedere vorm van de gemeenschap : gezin, natie, staat, heeft ten opzichte van den enkeling een « *aanvullende* » betekenis, daar de mensch op de eerste plaats individu is : vóór alles en boven alles heeft hij een persoonlijke taak te volbrengen. De gemeenschap is voor hem slechts een middel om tot de volle ontwikkeling te kunnen komen van zijn einddoel. De gemeenschap komt dus eerst op de tweede plaats. Nochtans is de mensch niet *uitsluitend* individu en als maatschappelijk wezen moet hij het recht van de gemeenschap en van de samenleving met anderen erkennen en dus aan zijn persoonlijke neigingen beperkingen opleggen.

Daaruit volgt nu, dat iedere individualistische opvatting te verwerpen is, die de gemeenschap beschouwt als een aggregaat van individuen, die niet

organisch onder elkaar verbonden zijn. En omgekeerd valt te verwerpen iedere vorm van absolutisme die een bepaalden samenlevingsvorm als doel stelt aan den enkeling en deze beschouwt alsof hij slechts om dien vorm bestond.

Het liberalistisch-individualisme hecht te veel belang aan de persoonlijkheid en verwaarloost volledig de waarde, de eischen en de rechten der gemeenschap.

Fascistische en nationaal-socialistische strekkingen, integendeel, overdrijven de waarde der gemeenschap en negeren doodeenvoudig het individu, dat zich volledig aan de gemeenschap heeft te onderwerpen.

Alleen, kan de mensch nauwelijks leven. Op de eerste plaats behoeft hij de maatschappij en op de tweede den Staat. Maatschappij en Staat zijn dus twee onderscheiden, alhoewel niet volstrekt gescheiden terreinen van samenwerking.

De *maatschappelijke* samenwerking beoogt hoofdzakelijk hetgeen de menschen dagelijks doen om in hun levensonderhoud te voorzien, d. w. z. hun beroep- en vakarbeid. De *Staat*, integendeel, betreft vooral de menschen in datgene, wat rechtstreeks het algemeen welzijn uitmaakt, d. w. z. wat aan alle menschen gemeen is; onafhankelijk van den aard van hun beroep of particuliere werkzaamheid, b. v. de openbare rust en veiligheid in het land, goede rechtsorde, enz.

De staatkundige samenwerking is echter noodzakelijker dan de maatschappelijke, want indien deze laatste ontbreekt, blijven er altijd nog de individuen (huisgezinnen) zelf over, om de belangen van hun werkgebied te verdedigen. De staatkundige samenwerking laat zich voelen in aangelegenheden welke alleen het staatsgezag betreffen en aldus heeft in feite de staatkundige samenwerking ook nooit ontbroken, wat niet kan gezegd worden van de maatschappelijke samenwerking, vermits het individualisme ze volkomen heeft uiteengeslagen. Het herstel van die maatschappelijke samenwerking vormt nu juist het doel van het streven naar een corporatieve maatschappij. Na de individuen moeten groepeerings van individuen (huisgezinnen), belangengemeenschappen, corporaties, opnieuw erkend worden als dragers van het sociaal-economisch leven. De corporatieve Staat zal de corporatieve inrichting der maatschappij met staatkundige middelen bevorderen en bespoedigen, de corporaties van wetgevende- en bestuursbevoegdheid voorzien, ze in het regeeringsapparaat opnemen en ze benutten als middelen tot algemeene economische en staatkundige orde.

De corporatieve leer wil dus « dat in het lichaam der maatschappij welgeordende organen worden gevormd, n.l. corporaties, waarbij de menschen niet

worden ingedeeld volgens de plaats die zij op de arbeidsmarkt innemen, maar volgens de *functie* die ieder verricht in de maatschappij. Want evenals diegenen die in elkaars nabijheid wonen, natuurlijkerwijze een gemeente vormen, zoo ook worden zij, die eenzelfde vak of beroep uitoefenen van economischen of anderen aard, door de *natuur* er toe geleid om zelf organisaties of lichamen te vormen.

Laten wij eerst en vooral opmerken, dat volgens de corporatieve leer de corporatie een natuurlijk verschijnsel is, d. w. z. dat voor haar de maatschappij werkelijk bestaat uit levende, bewuste organen, die op staatkundig gebied gevormd worden door de families, gemeenten en provincies en op sociaal-economisch gebied door de verschillende groepen van personen met dezelfde belangen; deze groepen dragen bovendien een organisch karakter, waardoor zij ieder voor allen en allen voor ieder het welzijn van het geheel beoogen.

De corporaties moeten verder de verschillende klassen, die heden in de maatschappij bestaan, doorkruisen. Het gaat hier in hoofdzaak om hetgeen men verticale organisaties noemt en niet om de horizontale. De corporatieve maatschappij wordt dus gedragen door verticale groepeerings, welke aan het sociaal lichaam zijn eenheid verzekeren door het op te bouwen volgens een grondslag, gesteund op de maatschappelijke functie, den aard van de taak die ieder vernicht. De hedendaagsche syndicaten maken geen georganiseerd beroep uit, vermits zij gewoonlijk in hun rangen slechts personen groepeeren van eenzelfde categorie: werklieden, bedienden, enz. De huidige samenleving is vooral een *klasse*-maatschappij: de menschen hebben zich gegroepeerd volgens de plaats die zij op de arbeidsmarkt innemen, d.i. dat de bezitters van productiemiddelen, die arbeidskracht vragen, zich hebben vereenigd, evenals de loonarbeiders, die arbeidskracht aanbieden. En deze twee groepen als zoodanig, streven tegenstrijdige belangen na, zoodat de klasse der loonarbeiders opstaat tegen de thans bestaande sociaal-economische inrichting, terwijl de bezitters van kapitaalgoederen de bestaande inrichting willen behouden.

De corporatie kan een omvangrijk lichaam uitmaken, vermits ze al diegenen zal omsluiten, die, op welke wijze ook, tot eenzelfde beroep behooren. Aldus stelt zich de eisch van een goede *organisatie naar binnen*. Men stelt doorgaans den organischen opbouw van een beroepschap aldus voor: eerst telt men de *individuele leden*. Als tweede trap treffen wij de *groepen* aan, gevormd door de eerste leden en deze groepen zijn even talrijk als er onderscheiden takken zijn in het beroep, waarover het gaat. Ten slotte hebben wij den *corporatieven raad*, die de opperste leiding heeft over de beroepschap en

gevormd is door de vertegenwoordigers van de tweede trap.

Aan de corporaties dient dan voor de vervulling van hun taak naar binnen publiekrechtelijke bevoegdheden: wetgevende-, rechterlijke- en uitvoerende bevoegdheid, te worden toegekend. Zij bezitten bij uitstek de bevoegdheid om hun eigen belangen te behartigen; alle bedrijfsaangelegenheden, niet alleen de zuiver economische, maar evenzeer de sociale, vallen in hun bevoegdheid.

Orde, d. i. eenheid verkregen door harmonische verbinding van meerdere deelen, kenmerkt niet alleen de corporaties in hun organisatie naar binnen, maar ook naar buiten, d. w. z. dat deze orde ook in de verhoudingen tusschen de corporaties onderling en van deze tot het geheel der maatschappij tot uiting komt. De corporatieve maatschappij vindt dus haar bekroning in een centrale instelling, welke de corporaties samengroepeerd en waarin ze vertegenwoordigd zijn. Dit centraal lichaam, dat gansch het sociaal-economisch leven omvat, heeft als opdracht de regeling der algemeene belangen der beroepschappen in globo beschouwd en uit dien hoofde aan een afzonderlijke corporatie niet toebehooren; het oefent eveneens toezicht uit op het bestuur der beroepschappen. Op zijne beurt zou het centrale lichaam, voor wat zijne schikkingen van algemeene sociaal-economische politiek aangaat, onderworpen kunnen worden aan het toezicht van de politieke volksvertegenwoordiging. De maatschappelijke samenwerking ontvangt aldus haar plaats in de staatkundige; de corporatieve maatschappij zou aldus een organisme vormen *in* den Staat, wat niet hetzelfde is als organisme *van* den Staat. De corporaties inderdaad dienen geen staatsorganen te zijn, doch enkel gemeenschapsvormen. De Staat behoeft zich niet in de plaats te stellen van het particulier initiatief, dat met den enkeling begint en verder door hogere gemeenschapsvormen wordt aangevuld, waarvan de Staat op zijne beurt niets anders dan een hogere organisatievorm is. De Staat mag de corporaties aanmoedigen, wat zuiver maatschappelijk is; maar sociale- en vakorganisaties mogen niet overslaan tot politieke organisaties.

Stellen wij nu de zaken meer aanschouwelijk voor: de economische stand, die van het meeste belang is en niet georganiseerd, zal al degenen die in een bepaald bedrijf werkzaam zijn, vereenigen om aldus een bedrijfsschap te vormen. Aan het hoofd van die bedrijfsschap staat een bedrijfsraad met wetgevende, rechtsprekende en uitvoerende macht voor die bedrijfsschap. De centrale raad van bedrijven coördoneert dan verder de verschillende bedrijfsraden en bekomt een algemeen overzicht over gansch het economisch leven van de maatschappij. Zoo doende is hij bij machte niet alleen de belangen der

verschillende bedrijven, maar tevens het algemeen welzijn te behartigen, vermits hij met elkander strijdige belangen (b. v. industrie en landbouw) naar billijkheid kan regelen. Benevens den economischen stand, hebben wij de cultureele, godsdienstige, enz. Deze worden op analoge wijze als de economische georganiseerd, maar gezien het klein getal der betrokken personen, komen ze terecht in een Nationalen Raad. Hier zal het aristocratisch element tot zijn volle ontwikkeling komen. De natieleiders moeten zich bij de massa kunnen doen gelden, wat volstrekt onmogelijk is in een stelsel van algemeen kiesrecht, hetwelk dus hier a priori is veroordeeld. Hier zal dus een organisch kiesrecht worden ingevoerd, waardoor slechts bepaalde groepen een geestelijke elite kunnen kiezen.

Een groot voordeel dat men wil inzien in de inrichting van een «centralen raad van bedrijven» en een «Nationalen Raad», is wel dat de belangen, welke in de respectieve bevoegdheid vallen van deze twee organen, aldus onttrokken worden aan de politiek en hare ongerechtigheden. Het afhandelen van de verschillende aangelegenheden gaat van de lagere organen af, langs beide raden door, naar de regeering, met uitschakeling van het ongelukkig werken der politieke partijen.

Boven Centralen Raad en Nationalen Raad wordt dus een «Regeeringsraad» gesticht, samengesteld uit vertegenwoordigers van beide raden. De Regeeringsraad zal insgelijks de belangen verdedigen, welke den Staat aangaan, maar onder geen van beide hooger vermeldde raden vallen, b. v. gezinsbelangen. De Regeeringsraad houdt zich daarenboven bezig met de buitenlandsche politiek, het behartigen van het geheele economische en cultureele leven van nationaal standpunt uit en dies meer.

De *geest*, welke de corporaties zal bezielen, is niet minder kenschetsend. De liberale Staat is hoofdzakelijk een politiek organisme, waarvan de functies beperkt zijn tot de uitvoering van de openbare macht met hare klassieke attributies: rechtswezen, politie, diplomatie, oorlog. Anderzijds zal de Staat rechtstreeks in verband treden, zonder tusschenpersonen, met de individuen welke den Staat samenstellen. Op economisch gebied zet de liberale Staat dezelfde tendenzen door; hij beperkt zijn zending tot het behouden van de openbare orde; hij ziet af van alle economische activiteit wat de productie betreft; hij blijft afzijdig van alle conflicten van privaat belang, waarvan de oplossing aan het vrije spel der economische wetten is overgelaten. Het corporatisme wil dat het sociaal-economisch leven in en door de beroepschappen worde geordend, d. i. worde gerangschikt met het oog op een te bereiken doel. (Economie organisee.)

Geen productie meer in het wilde weg, met het

doel de grootst mogelijke winst te realiseeren, maar productie evenredig met de maatschappelijke behoefte. Natuurlijk moeten de corporaties zich dan onderwerpen om de voortbrengst meer planmatig te leiden. De productie zal meer stelselmatig, meer berekend worden in betrekking tot de maatschappelijke behoefte, niet tot de individueele. Iedere corporatie zal als opdracht ontvangen, de maatschappelijke behoeften voor den tak van bedrijvigheid waartoe zij behoort, vast te stellen. Voorzeker is zulks zeer moeilijk, maar met behulp van goede bedrijfs- en productie-statistieken zal men de maatschappelijke behoeften betrekkelijk juist kunnen bepalen, zoodat men nooit meer zulke buitengewone stoornissen als heden in het productie-proces zoude kunnen beleven. Daarmede echter is niet bedoeld dat alle ondernemingsvrijheid wordt weggecijferd; die vrijheid wordt alleen maar in zekere mate beperkt; het economisch leven is nu eenmaal zoo, dat die vrijheid moet worden aan banden gelegd.

Een ander gewichtig vraagstuk is dat van de positie der arbeiders in het productie-proces. Eerst en vooral dient een einde te worden gemaakt aan alle gedachte van klassenstrijd. De corporaties zijn beziel met de solidariteitsgedachte. Er is geen tegenstelling van belangen tusschen patroons en arbeiders: er is belangengemeenschap, omdat werkgevers en werknemers van eenzelfde corporatie gemeenschappelijke goederen produceeren of gemeenschappelijke diensten verrichten. Arbeidskracht is dus geen gewone koopwaar, maar een maatschappelijke functie: de arbeider moet diensvolgens uit zijn hoorigheds-positie worden ontslagen en beschouwd worden als medeberaadslager in het sociaal economisch leven. De arbeider zal bijgevolg medezeggenschap hebben in zake regeling van het loon, arbeidsduur, zedelijke en hygienische toestanden op de fabriek, en zoo meer.

Het distributie-apparaat in de corporatieve ordening zal eveneens als dat van het productiewezen naar de maatschappelijke behoeften worden ingericht. In en door de corporaties zullen maatregelen worden getroffen, opdat slechts dan nieuwe ondernemingen worden ingericht of reeds bestaande worden uitgebreid, dan wanneer zulks van maatschappelijk standpunt uit wenschelijk is. Natuurlijk zal het weer een moeilijke kwestie zijn om uit te maken wanneer de uitbreiding of het oprichten van een onderneming wenschelijk is: nochtans zal hier eveneens met behulp der statistieken veel kunnen worden bereikt. De vrije concurrentie zal dus worden aan banden gelegd. In de corporatieve organisatie zou het de taak zijn van de corporaties b. v. cm maatregelen te treffen en uit te voeren, ten einde de misbruiken aangaande het uitverkoopstelsel, het

cadeaustelsel, lokartikelen, enz. te keer te gaan en te doen ophouden.

II. — PRAKTISCHE VERWEZENLIJKING VAN CORPORATIEVE ORGANISATIE.

De bijzonderste Staten in Europa, waar de corporatieve organisatie in groote mate praktisch is doorgevoerd, zijn:

- 1) Portugal;
- 2) Italië;
- 3) Oostenrijk.

§ 1. — Portugal.

De grondwet van 19 Maart 1933 richt de Nationale Vergadering en de Kamer der Corporaties in.

De *Nationale Vergadering* bestaat uit (90) afgevaardigden, verkozen bij algemeen stemrecht, bezit zekere wetgevende bevoegdheid en oefent toezicht uit op de bestuurlijke macht, wier onafhankelijkheid ten hare opzichte echter verzekerd is.

De *Kamer der Corporaties* is ingesteld om 's lands algemeene administratieve, zedelijke, cultureele en economische belangen te vertegenwoordigen. De Corporatieve Kamer is echter slechts raadgevend lichaam (art. 102 à 105 van de grondwet). Zij doet verslag en brengt advies uit nopens al de ontwerpen en wetsvoorstellen, ingediend bij de Nationale Vergadering, welke slechts tot de bespreking ervan overgaat, wanneer de Corporatieve Kamer haar zienswijze heeft medegedeeld. De Corporatieve Kamer, welke in gespecialiseerde secties verdeeld is, zetelt gedurende gansch den zittijd der Nationale Vergadering.

Volgens artikel 5 der grondwet is de « Portugeesche Staat een unitaire en corporatieve Republiek... » Het juridisch statuut der corporaties, welke medezeggenschap bezitten in de politiek en economische bedrijvigheid van het land, moest dus eerst worden vastgelegd. Te dien einde werden op 23 September 1933 zes decreten uitgevaardigd, waarvan die, welke betrekking hebben op « het statuut van den arbeid », de « Patronale Associaties » en de « Nationale Syndicaten » de voornaamste zijn, daar zij ons het schema geven van de corporatieve inrichting van Portugal.

De corporatieve organisatie bestaat uit drie trappen: De basis wordt gevormd door de syndicaten van bedienden en arbeiders met daarnaast de werkgeversverenigingen; daarop volgen: de federaties en verbonden der patronale associaties en der syndicaten.

Ten slotte vinden wij de corporaties.

- 1) *De patronale associaties* omvatten de onder-

nemingen, welke eenzelfde tak van bedrijvigheid uitoefenen in den handel, de nijverheid of den landbouw. Hun werking, alhoewel veranderlijk volgens hunne behoeften, zal echter derwijze beperkt worden, dat zij economische eenheden vormen, welke het best aan de noodwendigheden van het algemeen belang beantwoorden.

De syndicaten vereenigen personen van eenzelfde beroep, welke voor rekening van een derde werken of ook nog een vrij beroep uitoefenen. Deze syndicaten hebben voor doel: de studie en het verdedigen der beroepsbelangen van hun leden op zedelijk, economisch en sociaal gebied. De organisatie der syndicaten van bedienden en werklieden geschiedt per distrikt. In ieder distrikt erkent de Staat echter maar één syndicaat per beroep als instelling van publiek recht.

Er weze terloops gezegd, dat de organisatie zich buiten het zuiver economisch leven uitstrekt, daar insgelijks de vrije en artistieke beroepen georganiseerd zijn, ter behartiging van hunne moreele en intellectuele belangen. Voor ieder der vrije en artistieke bestaat er echter maar één syndicaat, met zetel te Lissabon. (De vereenigingen van advocaten, medici en ingenieurs mogen de benaming « orde » dragen.)

De werkgeversvereenigingen en de syndicaten bezitten rechtspersoonlijkheid en vertegenwoordigen al de werkgevers, bedienden en arbeiders, in een bepaald beroep werkzaam, onverschillig ook of zij aangesloten zijn of niet bij hun respectieve vereeniging. Hun respectieve belangen zijn ondergeschikt aan de hogere belangen van de nationale economie, in samenwerking met den Staat en de hogere organismen van productie en van arbeid. De voornaamste taak van deze twee organismen bestaat in het opmaken van collectieve arbeidscontracten, waarvan de bepalingen bindend zijn voor alle leden van het beroep, zonder onderscheid tusschen die welke aangesloten of niet aangesloten zijn.

Als raadgevende lichamen geven zij, nopens de zaken van hun beroep, alle inlichtingen en adviezen, welke hun zouden gevraagd worden door de hogere corporatieve organismen en openbare overheden.

Wat nu de politieke orde betreft, werken zij mede tot het oprichten van Municipale Raden, Distrikt-raden en Corporatieve Kamer.

II. — *De Federatie*, welke nationaal of gewestelijk is, groepeerde de syndicaten of werkgeversvereenigingen, welke tot eenzelfde beroep behooren. De Verbonden groepeeren de verwant activiteiten, welke reeds georganiseerd zijn in nationale associaties of syndicaten, op zulke wijze dat al de belanghebbenden worden vertegenwoordigd volgens de groote takken van de nationale bedrijvigheid.

Artikel 41 van het Statuut van den Arbeid bepaalt

dat de patronale associaties en de syndicaten « zich groepeeren in Federaties en Verbonden, welke dan als overgang dienen tot de corporatie ».

Tot op den dag van heden is de bevoegdheid van deze Federaties en Verbonden nog niet bepaald; waarschijnlijk zal deze bevoegdheid van denzelfden aard zijn als die van de patronale associaties en de syndicaten. De verhouding tusschen Federaties en Verbonden is evenmin uitgemaakt; volgens de meening van da Costa, den officieusen commentator van het decreet van 23 September 1933, zijn de Verbonden bestemd om in een hooger complex de Federaties te vereenigen, welke nauw verwante takken van de bedrijvigheid vertegenwoordigen.

III. — *De Corporatie*, volgens artikel 7 van het decreet, verwezenlijkt de volkomen eenheid in ieder der groote nationale productiekrachten, door de samenwerking van al de elementen der voortbrengst. In den schoot der corporatie vereenigen zich in een nauwere samenwerking de gelijk loopende organisaties van werkgevers en bedienden, verzoenen de uiteenloopende belangen van kapitaal en arbeid, welke, afzonderlijk genomen, klassenstrijd voor gevolg hebben.

Op politiek gebied nemen de corporaties deel aan de verkiezingen van Municipale Raden, Provincie-raden en Corporatieve Kamer.

Het Portugeesch stelsel is nauw verwant met de opvattingen van Mussolini betreffende de Kamer der Corporaties.

§ 2. Italië.

De Syndicale Organisatie, welke reeds bestond vóór het fascisme aan het bewind kwam, dient als grondslag voor de corporatieve organisatie. De wet van 3 April 1926 bracht aan de bestaande wetsbepalingen de noodige hervormingen, om den invloed van de socialistische en christelijke volkspartij te vernietigen.

Thans onderscheidt men drie trappen in de syndicale organisatie:

Eerst hebben wij *de syndicaten voor patroons en werklieden*. Theoretisch is de syndicale groepeeringsvrij; praktisch echter is het geheel anders gesteld, daar slechts een syndicaat per beroep en gewest rechtspersoonlijkheid kan verwerven, indien het aan bepaalde voorwaarden voldoet, welke natuurlijk dusdanig vastgesteld zijn, dat alleen publiek rechtelijk karakter aan de fascistische syndicaten kan worden toegekend.

De wettelijk erkende syndicaten zijn bevoegd om in hun territoriale omschrijving de algemeenheid der werkgevers en der werknemers, al of niet bij hen ingeschreven, te vertegenwoordigen. Zij sluiten collectieve contracten af, treden in rechte op, houden

zich bezig met het plaatsen der arbeidskrachten en het beroepsopleiding. Verder zijn zij ook bevoegd om bijdragen, welke moeten dienen om in het bestuur van het syndicaat te voorzien, aan al de werkgevers en werknemers, zonder onderscheid, op te leggen.

Op de syndicaten volgen de *Verbonden van syndicaten of federaties*. Deze groepeeren 't zij syndicaten, welke hunne bevoegdheid in verschillende ressorten uitoefenen, 't zij verwante takken van eenzelfde industrie, om aldus een meer horizontale werking van de syndicaten te verwezenlijken.

Hun bevoegdheid is dezelfde als die der primaire syndicaten en zij oefenen verder een disciplinair toezicht uit op de syndicaten bij hen aangesloten.

Tot slot vinden wij de *Confederaties*.

Al de beroepen worden in zes categorieën ingedeeld: landbouw, nijverheid, handel, vervoer-binnenvaart, zee- en luchtvaart, bankwezen. Men treft zulke confederaties aan voor werkgevers en werknemers. Daarbij hebben wij dan een Nationale Confederatie der vrije beroepen en kunstenaars, waarvoor noch werkgevers, noch arbeiders bestaan: Wij hebben aldus 13 nationale confederaties, welke voor doel hebben de werking der primaire syndicaten te leiden en te ordenen.

De *Corporatieve organisatie* van Italië is gesteund op de corporaties.

De algemeene belangenvertegenwoordiging werd niet voorzien in de verticale structuur, zooals wij ze daareven in groote lijnen hebben uiteengezet.

De corporatieve organisatie, door Mussolini ingevoerd, voorziet in die leemte. De corporaties verdedigen de gemeenschappelijke belangen van werkgevers en van werknemers, t.t.z. zij verdedigen de zuivere beroepsbelangen. Samengesteld uit de vertegenwoordigers der bestaande syndicaten, verzekerden zij de samenwerking der patroons- en arbeidersorganisaties. Deze gemengde organismen verwezenlijken dus de beroepsolidariteit.

De corporaties zijn geroepen om toezicht uit te oefenen betreffende het toepassen der arbeidswetten, de kassen van onderlingen bijstand na te gaan, de inrichtingen van maatschappelijke voorzorg te verbeteren en de eenheid ervan te bewerken, het privaat initiatief strekkende tot betere inrichting der productie, aan te moedigen, enz.

Merken wij echter op, dat de Corporaties en de Nationale Raad der Corporaties, bij de decreten van 2 en 14 Juli 1926 voorzien, eerst in 't leven werden geroepen toen de wet van 20 Maart 1930 den *Nationalen Raad* hervormde. Sinds dien bestaat de Nationale Raad in 7 secties, welke de werking coördonneeren van 7 groepen van beroepen; vrije beroepen en kunsten, landbouw, vervoer te land en op de binnenwaters, industrie en handwerk, vervoer

op zee en luchtvaart, bankwezen; m.a.w. het zijn de corporaties waarvan wij zooeven spraken.

De samenstelling van deze secties (corporaties) is nauwkeurig bepaald en bevat 6 tot 18 vertegenwoordigers, aangeduid door de confederaties. Iedere vergadering wordt voortgezeten door het hoofd van de regeering of den minister der corporaties, maar deze kan zijn macht delegeren aan een anderen minister. De rol van den raad is zuiver raadgevend. Hij is bevoegd om wetenschappelijke propaganda te voeren, strekkende tot het verspreiden der principen van corporatieve organisatie.

De organisatie, voorzien door de wet van 1930, werd als ontoereikend beoordeeld en men streefde er naar de corporaties eerder op de productie, dan op het beroep in te richten. Op 18 Januari 1934 werd aldus door de Kamer van Volksvertegenwoordigers een nieuwe wet aangenomen, welke gansch de corporatieve wetgeving van af 1926 samenvat; maar tot heden kan men nauwelijks de draagkracht van de hervorming bepalen. In den schoot van den Nationalen Raad blijven de 7 groote secties, beantwoordende aan de corporaties van de wet van 1930, voortbestaan. Maar ter verzachting van het in theorie uitsluitend professioneel karakter der corporaties heeft men besloten iedere sectie in een groot aantal corporaties onder te verdeelen, terwijl iedere corporatie betrekking zou hebben op eenzelfde tak van de productie; b.v. de landbouw zal 10 corporaties bevatten, de industrie 11, enz.

Deze nieuwe corporaties zullen vooral een economische rol vervullen: zij zullen bevoegd zijn om advies te geven nopens al de kwesties betrekking hebbende op de productie; om het salaris te bepalen en de verzoening te bewerken in betwistingen nopens de arbeidscontracten.

Tot heden had de Nationale Raad slechts raadgevende bevoegdheid; het decreet van 21 Januari 1934 ontbindt Kamer en Senaat, welke volgens Mussolini als verouderde instellingen voorkomen en thans moeten verdwijnen; de raad der corporaties komt in hun plaats en zal dus wetgevende macht bezitten.

§ 3. Oostenrijk.

De jongste toepassing van de corporatieve gedachte vinden wij in de Oostenrijksche grondwet van 1 Mei 1934.

De wetgevende macht bestaat uit twee soorten van organen:

1) Raadgevende:

- 1) Staatsraad (Staatsrat);
- 2) de Cultuurraad (Bundeskulturrat);
- 3) de economische raad (Bundewirtschaftsrat);
- 4) de landenraad (Landerrat).

2) Een beslissend orgaan :
de Bondsdag (Bundestag).

De adviseerende lichamen zijn dus :

1) *De Staatsraad*. De leden van dit college worden voor een termijn van 10 jaren door den bonds-president benoemd. Om lid er van te worden moet men een verdienstelijk burger zijn, die door zijn verleden bewezen heeft een volledig begrip te hebben van de taak van den Staat.

2) *De Cultuurraad* bestaat uit vertegenwoordigers van kerk- en godsdienstige genootschappen door de wet erkend, alsmede van vertegenwoordigers van instellingen van onderwijs, kunsten en wetenschappen. Een federale wet zal de modaliteit aangaande de benoemingen bepalen; zij zal echter voor principieel hebben alleen vaderlandslievende leden te doen benoemen.

3) *De Economische Raad* bestaat uit vertegenwoordigers, aangewezen door de corporaties en verschillende beroepen. De corporaties zullen zich zelf besturen. Het was natuurlijk onmogelijk in een grondwet de structuur der corporaties aan te geven; het behoort aan de wetgevende macht het kader van die corporaties vast te stellen.

De voornaamste corporaties, welke vertegenwoordiging moeten hebben, zijn : landbouw en boschwezen, nijverheid en mijnwezen, handwerk, handel en verkeer, geld-, crediet- en verzekeringswezen, de vrije beroepen, de openbare diensten. Ieder van deze groepen zal ten minste drie afgevaardigden hebben. Men ziet dat aldus de leden van den economischen raad door getrapte verkiezingen worden verkozen; de vertegenwoordigers van de beroepstanden echter, zullen rechtstreeks verkozen worden door allen die in eenigen tak van handel, nijverheid, enz. werkzaam zijn.

4) *De Raad der Landen* is samengesteld uit vertegenwoordigers der landen waaruit de bondstaat Oostenrijk bestaat.

Als beslissend lichaam hebben wij den Bondsdag, samengesteld uit leden, waarvan er 20 worden aangeduid door den Staatsraad, 10 door den Cultuurraad, 20 door den Economischen Raad, 9 door den Raad der Landen.

Hij is bevoegd om te beslissen o.m. nopens de wetsontwerpen, welke de regeering hem door middel van de adviseerende organen heeft doen toekomen, nopens de wetsontwerpen betreffende de begrooiting van den Federalen Staat, de uitgifte en omzetting van staatsleeningen, enz.

Recht van initiatief kent de Bondsdag niet; dit recht behoort alleen de regeering, welke de wets-

ontwerpen voorlegt aan een der adviseerende colleges, om ze dan aan de beslissing van den Bondsdag te onderwerpen. Verwerpt de Bondsdag het ontwerp, dan kan de regeering het aan een volksreferendum onderwerpen.

Ziedaar een kort overzicht van de corporatieve organisatie in de landen van Europa waar de corporatieve gedachte het meest in het domein der werkelijkheid is getreden.

In de individualistische opvatting van het recht regelt de enkeling zijne betrekkingen met de andere menschen in volle vrijheid, bij middel van het contract. Wat het beroep betreft, blijft het individu volledig vrij om voort te brengen en de opbrengst van zijn arbeid te verhandelen.

De feiten echter hebben ten huidige dage uitgemakt dat het individu niet kan worden afgezonderd van de andere menschen en van den Staat. De mensch wordt ingelijfd in een groot aantal groepeeringsen. In deze laatste 50 jaren hebben allereerste associaties, syndicaten, naamlooze vennootschappen felle uitbreiding genomen. Wanneer men dan dit verschijnsel overweegt, moet men bekennen dat de associatie geen willekeurige schepping is van den mensch, maar wel een natuurlijk verschijnsel.

De naamlooze maatschappijen, de associaties zijn echter vrije groepeeringsen, gesteund op de vrije toetreding hunner leden; het zijn « *instellingen van privaat recht* », daar er tusschen hun leden geen « noodzakelijke » band bestaat en bijgevolg ieder lid oordeelt of zijn belang of plicht eischt, dat het deel uitmake van de groepeeringsen.

Met de beroepsorganisaties is het echter anders gesteld. Het beroep vormt een natuurlijke en noodzakelijke groepeeringsen. Al deze die eenzelfde beroep uitoefenen zijn noodzakelijk met elkander verbonden, vermits zij de eenen de anderen ondergeschikt zijn. De vrije syndicaten beantwoorden dus niet aan de natuur van de beroepschappen. Al de leden van het beroep, ja dan neen gesyndiceerd, moeten onderworpen worden aan een gemeenschappelijke overheid, welke hun reglementen oplegt. De beroepsorganisatie moet dus ingericht worden als « *een publieke instelling* ».

Deze openbare inrichting der beroepen is geen loutere inbeelding van den geest. In verscheidene landen is zij reeds werkelijkheid geworden. In andere landen zijn er eenige onmiskenbare teekenen, die aanwijzen dat er corporatieve organisatie komen zal. En onder de huidige geestesstroomingen valt er positief een hevigen afkeur te bespeuren van het moderne individualisme en materialisme.

RECHTSpraak

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

6e Kamer. — 10 November 1934.

Voorzitter : M. Convent

Raadsheeren : MM. Godding en Fontaine.

Advocaat-Generaal : M. Leperre.

Pleiters : Mters Van der Donck en F. Wildiers.

BEVOEGDHEID. — SAMENWERKENDE VENNOOTSCHAP. — OVERDRACHT VAN AANDEELLEN. — BEVOEGDHEIDSWETTEN.

Een vordering ingeleid onder het regiem der wet van 25 Maart 1876, blijft onder toepassing dezer wet zelfs na haar gedeeltelijke wijziging.

Het lidmaatschap eener cooperatief verstrekt niet de hoedanigheid van koopman en alle geschillen hieromtrent moeten beslecht worden door de burgerlijke rechtbank.

De handelsrechtbank is terzake onbevoegd. Op beroep van een vonnis door een onbevoegde rechtbank gewezen, mag het Hof de zaak tot zich trekken en arrest vellen.

G. t/ D.

Aangezien 1°) Mevrouw Weduwe Petrus Dircken, geboren De Roover, 2°) Louis Dircken, 3°) Charles Dircken, verklaren dat Petrus Dircken, de beroepene, op 3 Maart 1934, overleden is en zij, in hoedanigheid van ergenamen, den eisch verklaren te hervatten;

Aangezien hieromtrent geene betwisting opgeworpen wordt;

Aangaande de ontvankelijkheid van het beroep:

Overwegende dat de vraag vor den rechter gebracht werd door exploit van deurwaarder J. Schmit, van Antwerpen in dato 28 Juni 1928; dat het bij vergissing is dat het afschrift van het vonnis acquo vermeldt dat de vraag ingespannen werd door exploit in dato 28 Juni 1929;

Overwegende dat dienvolgens, niet de wet van 15 September 1928, maar wel de wet van 25 Maart 1876, welke het beloop van den laatsten aanleg op 2.500 fr. bepaalt, dient toegepast te worden en dat het beroep dus ontvankelijk is;

Aangaande de bevoegdheid: van den eersten rechter:

Overwegende dat Petrus Dircken lid was der samenwerkende maatschappij «de Wolnatie».

Overwegende dat het lidmaatschap eener samenwerkende maatschappij de hoedanigheid van koopman niet verstrekt al is het dat de maatschappij handel drijft;

Overwegende dat de overdracht door een lid eener samenwerkende maatschappij van zijne maatschappelijke rechten aan een derde persoon op voorwaarde dat deze door de maatschappij als lid van koophandel geacht wordt; dat zulks eene burgerlijke daad uitmaakt en de verplichtingen welke te dien einde door het lid opgenomen worden van burgerlijken aard zijn;

Overwegende dat bijgevolg de rechtbank van koophandel zich onbevoegd had moeten verklaren om ken-

nis te nemen van de onderhavige betwisting, dewelke eene burgerlijke zaak betreft en het overigens van geen belang is dat het sluiten van het verdrag, van wege den aanlegger Dircken, als eene daad van koophandel voorkomt, wijl de bevoegdheid der rechtbanken van den aard der verplichtingen door den verweerder aangegaan afhangt (wet van 25 Maart 1876, art. 13);

Overwegende dat beroepene aanhaalt dat ingevolge het nieuw art. 169 van het wetboek van burgerlijke rechtspleging de uitneming van onbevoegdheid slechts mag worden opgeworpen in limine litis, maar dat deze bepaling alleen geldt ten opzichte der rechtspleging voor de burgerlijke rechtbanken en niet toepasselijk is op de rechtspleging bij de rechtbanken van Koophandel; dat zoowel nã als vóór de wet van 15 Maart 1932, de rechtbanken van Koophandel, zich van ambtswege ratione materiae onbevoegd moeten verklaren wanneer de kennisneming van het geschil hun niet uitdrukkelijk door de wet opgedragen wordt;

Overwegende dat aldus de eerste rechter zich onbevoegd had moeten verklaren;

Overwegende nochtens dat de zaak in staat is om eene eindbeslissing te ontvangen, dat het Hof bevoegd is om over het beroep te beslissen ingevoerd tegen het vonnis geveld door den rechter aan wien de wet de kennis van het geding in eersten aanleg toevertrouwt namelijk het vonnis uitgesproken door de rechtbank van eersten aanleg;

Overwegende dat er toepassing dient gedaan van art. 473 van het wetboek van rechtspleging in burgerlijke zaken.

Ten gronde:

Overwegende dat beroeper beweert de beloofde commissie niet verschuldigd te zijn om reden dat de voorwaarde aan dewelke zijne verplichting onderworpen was, namelijk de verkoop aan den heer Thijs, van zijn aandeel in de «Wolnatie» en de aanneming van dezen in de maatschappij, zich niet verwezenlijkt heeft;

Overwegende dat het bewezen is dat op 19 Juni, 1928, Thijs zich aan de Wolnatie voorgesteld heeft en hij aangenomen werd als lid met algemeene stemmen;

Aangezien het genoegzaam blijkt uit de bestanddelen, der zaak, dat indien Goossens zijn aandeel aan Thijs eindelijk niet verkocht heeft, zulks uitsluitelijk te wijten is aan Goossens zelf, die van zijn eerste inzicht afzag;

Overwegende dat luidens art. 1178, van het burgerlijk wetboek de voorwaarde onder dewelke de schuldenaar verbonden is, als vervuld geacht moet worden, wanneer het de schuldenaar zelf is die deze vervulling verhinderd heeft; en dat derhalve in het huidig geval de voorwaarde onder dewelke beroeper Goossens verplicht was de bepaalde commissie van vijf duizend frank aan Dircken te betalen als vervuld moet worden aanschouwd;

Overwegende dat wettelijk gesloten overeenkomsten strekken tot wet voor hen die ze aangegaan hebben en zij nog enkel kunnen herroepen worden door de onderlinge toestemming der partijen, of uit hoofde

der redenen die de wet daartoe voldoende verklaart (art. 1234 van het B. W.) en dat overigens niets bewijst dat de diensten door Dircken in feite aan Goossens bewezen van minder gewicht geweest zijn dan dewelke deze laatste ten tijde der overeenkomst voorzien had, en hij zelf toen op de som van vijfduizend franks schatte;

Overwegende dat er dan ook geen aanleiding bestaat om de som door Goossens beloofd te vermindere;

Aangezien niet betwist wordt dat beroeper bij uitvoering van het vonnis a quo aan beroepene de som van vijfduizend franks onder voorbehoud aller rechten betaald heeft.

Om deze redenen :

Het Hof,

Gehoord in openbare zitting de heer Advocaat-Generaal in zijn eensluidend advies ;

Verleent akte aan de erfgenamen van beroepene Petrus Dircken, dat zij verklaren het huiding geding te willen voortzetten, verklaart het geding door hen hervat ;

Vernietigt het bestreden vonnis, zegt dat de rechtbank van koophandel onbevoegd was, om over de betwisting te beslissen; roept de zaak tot zich, zegt voor recht dat beroeper de som van vijf duizend frank aan beroepene verschuldigd is, ten titel van commissie ; zegt dat bijgevolg beroeper niet gegrond is de som door hem betaald op uitvoering van het vonnis a quo terug te vergen; verwijst hem te betalen, aan beroepene, voor zooveel dit niet steeds geschiedde, de rechterlijke intresten op deze som van af 28 Juli 1928, verwijst beroeper tot de kosten van beiden aanleggen.

HOF VAN BEROEP TE GENT

2de Kamer. — 28 November 1934.

Voorzitter: M. Jouvet.

Raadsheeren: MM. de Cocqueau des Mottes en Van Winckel.

Advocaat-Generaal: M. Remy.

Pleiters: Mers Verhelst en Boddaert.

BELASTINGEN OP DE INKOMSTEN. — VERHAAL TEGEN BESLISSING VAN DEN BESTUURDER DER RECHTSTREEKSCHER BELASTINGEN. — PLEEGVORMEN. — VERVAL. — OPENBARE ORDE.

Het verval van art. 8 der wet van 6 September 1895 betrekkelijk het verhaal bij het Hof tegen de beslissingen van den bestuurder der rechtstreeksche belastingen, moet ambtshalve opgeworpen worden.

X. t/ Bestuurder der Recht. Belastingen te Brugge.

Overwegende dat het verval ambtshalve moet tegengesteld worden; dat zulks voornamelijk 't geval is in de belastingzaken, waar de regelen der rechtspleging van openbare orde zijn;

Overwegende dat niet enkel het verzoekschrift, waardoor de beslissing van den bestuurder der rechtstreeksche belastingen, die het bezwaar tegen den aanslag heeft afgewezen, aan het Hof onderworpen

wordt, maar insgelijks het origineel der aanzegging van het verhaal aan den bestuurder van wien de beslissing uitgaat, op straffe van verval ter Griffie van het Hof moet nedergelegd worden, binnen veertig dagen te rekenen van de kennisgeving der beslissing aan den belanghebbende (art. 67 der samengeordende inkomstenbelastingwetten en art. 8 der wet van 6 September 1895);

Overwegende dat ter zake de belastingschuldige in zijn verzoekschrift zelf bekend den 19 September 1933 kennis gekregen te hebben der bestreden beslissing;

Overwegende dat het exploit van aanzegging van het verhaal aan den bestuurder der rechtstreeksche belastingen te Brugge, slechts op 30 October 1933 ter Griffie van het Hof nedergelegd werd, hetzij daags na het verstrijken van den termijn door de wet vastgesteld;

Om deze redenen:

Het Hof,

Gehoord het verslag door den heer Raadsheer Van Winckel in openbare terechtzitting uitgebracht en op eensluidend advies van den heer Advocaat-Generaal Remy, verklaart het verhaal niet ontvankelijk, verwierpt het, verwijst verzoeker in de kosten.

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE ANTWERPEN

9e Kamer. — 19 October 1934.

Voorzitter: M. Van Geyt.

Openbaar Ministerie: M. Dijkmans.

Pleiter: Mter van Lennep.

EENZELVIGHEIDSBEWIJS. — ONDERSCHUIVING VAN NAAM. — NIET STRAFBAARHEID.

Het gebruik maken van een reispas of persoonsboekje waarin een onderschoven naam werd aangenomen is door de wet niet strafbaar gesteld.

Op Min. t/ Sp. A.

In zake van het Openbaar Ministerie tegen Sp. A. Beticht van te Antwerpen,

A) tusschen den 25 Maart 1933 en 17 Juni 1934 met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden valsheid te hebben gepleegd in authentieke en openbare geschriften of in handels- of bankgeschriften of in private geschriften, hetzij door valsche handteekeningen, hetzij door namaking of vervalsching van geschriften of van handteekeningen, hetzij door overeenkomsten, beschikkingen, verbintenissen of ontlastingen van schuld valschelijk op te maken of door ze achteraf in de akten te voegen, hetzij door toevoeging of vervalsching van bedingen of van verklaringen of van feiten welke deze akten ten doel hadden op te nemen en vast te stellen, met een eenzelveidskaart Nr. 705937 afgeleverd door de stad Antwerpen, op naam van Callaert Anna te bekleeden met het valsche handteeken «Callaert Anna» en met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden gebruik te hebben gemaakt van dit valsch stuk wetende dat het valsch was.

B) tusschen 25 Maart 1933 en 17 Juni 1934 met bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden de eenzelvheidskaart Nr. 705937 der stad Antwerpen zijnde een getuigschrift op naam van een openbaren ambtenaar of officier gemaakt, kunnende openbare of bijzondere belangen in gevaar stellen, te hebben vervalscht met het geboortejaartal 1914 te veranderen in 1910 en om het bedrieglijk opzet of met het oogmerk om te schaden zich er van te hebben bediend.

C) meermaals tusschen 25 Maart 1933 en 17 Juni 1934 in 't openbaar den naam van Callaert Anna welke haar niet toekomt te hebben aangenomen.

Gezien art. 1, 2, 3 der wet van 4 October 1867, gewijzigd door art. 3 der wet van 23 Oogst 1919 en aangezien de raadskamer voor zooveel in haar bevel de betichte voor de boetstraffelijke Rechtbank verzonden heeft uit hoofde van verzachtende omstandigheden en dit bij bevel gedagteekend 5 October 1934.

Gezien de stukken van het onderzoek gehoord de verklaringen van de getuigen,

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch, Gehoord de betichte in hare middelen van verdediging ontwikkeld door Mter van Lennep, advocaat.

A) aangezien het bewezen is dat betichte op tijd en plaats in de dagvaarding vermeld de eenzelvheidskaart Nr 705937 haar afgeleverd door de Stad Antwerpen, op naam van Callaert Anna bekleed heeft met de valsche handteekening Callaert Anna en dit met bedrieglijk opzet.

Aangezien een eenzelvheidskaart naar den geest der wet moet gerangschikt worden onder de rubriek der reispassen of persoonsboekjes, bedoeld in de artikels 198 en 199 van het strafwetboek.

Aangezien bijgevolg met te handelen zooals gezegd, de betichte zich heeft plichtig gemaakt aan het misdrijf door artikel 199 van het strafwetboek voorzien met een der omstandigheden vereischt door artikel 193 van het strafwetboek. Dat inderdaad het aanbrengen eener valsche handteekening op een reispas of persoonsboekje of daarmede gelijkstaand stuk, afgeleverd aan den persoon die er die handteekening op plaatst en onder den naam waarmede hij teekende, neerkomt op het aannemen van een ondergeschoven naam in dit stuk.

Dat anderzijds het aanbrengen eener valsche handteekening noodzakelijk deel uitmaakt van het misdrijf onder art. 199 van het strafwetboek en de bedoeling van den wetgever dus niet kan geweest zijn dit feit te beteugelen met een afzonderlijke straf of met een zwaardere straf, dan deze door artikels 199 en 214 van het strafwetboek gesteld;

Aangezien betichte bijgevolg wegens deze daad niet onder toepassing van artikel 196 van het strafwetboek valt, daar art. 198 en 199 van het strafwetboek uitzonderingen vormen op den algemeenen regel van artikel 196 S. B. W.

Aangezien 't gebruik maken van een reispas of persoonsboekje waarin een ondergeschoven naam werd aangenomen door de wet niet strafbaar is gesteld.

B) aangezien het insgelijks bewezen is dat betichte op tijd en plaats in de dagvaarding vermeld en met bedrieglijk opzet de eenzelvheidskaart Nr. 705937 der Stad Antwerpen, vervalscht heeft, met het geboortejaartal 1914 te veranderen in 1910 en er

met hetzelfde bedrieglijk opzet gebruik van maakte;

Aangezien echter een eenzelvheidskaart naar den geest der wet niet mag gerangschikt worden onder de rubriek der getuigschriften, op naam van een openbaar officier of ambtenaar gemaakt, en kunnende openbare of bijzondere belangen in gevaar brengen (art. 206 en 207 S. W. B.) doch uitsluitend onder deez van de reispassen of persoonsboekjes (art. 198 en 199 S. W. B.).

Dat bijgevolg betichte met te handelen zooals hierboven gezegd, sub. B. zich plichtig gemaakt heeft aan de beide misdrijven door art. 198 S. W. B. voorzien met een der omstandigheden door art. 193 en 213 S. W. B. vereischt.

C) aangezien het eindelijk bewezen is dat betichte op tijd en plaats in de dagvaarding vermeld, meermaals openbaarlijk den naam van Callaert Anna die haar niet toekomt, heeft aangenomen.

D) aangezien de verschillende daden, onder A. B. en C. bewezen verklaard, slechts de uitvoering van een zelfde misdadig besluit vormen.

Dat ze bijgevolg slechts een enkel strafbaar feit vormen dat de verschillende misdrijven uitmaakt bedoeld in art. 199, 198 en 231 van het strafwetboek, dat bijgevolg alleen de zwaarste straf mag uitgesproken, zijnde deze gesteld op het misdrijf van art. 198 van het strafwetboek.

En aangezien de aangeslagen eenzelvheidskaart uit de misdrijven A. en C. voortkomt.

Om deze beweegredenen en bij toepassing van artikels 193, 198, 199, 214, 231, 65, 40, 42, 43, van het Strafwetboek door den heer Voorzitter aangeduid;

rechtdoende bij wederspraak, verwijst de Rechtbank de betichte tot een gevangenzitting van drie maanden, tot een geldboete van 26 fr. en tot de kosten van het proces; beveelt dat bij gebrek aan betaling binnen den tijd bepaald bij artikel 40 van het strafwetboek, de geldboete van 26 fr. + 60 deciemen, zal mogen vervangen worden door een gevangenzitting van acht dagen; verklaart verbeurd de aangeslagen eenzelvheidskaart Nr 705937; spreekt betichte vrij voor het gebruik maken van de valsche handteekening op de bedoelde eenzelvheidskaart geplaatst.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUGGE

26 Juli 1934.

Voorzitter : M. Dhoedt.

Rechters MM. Blondeel en Huys.

Referendaris : M. Ed. Maertens.

Pleiters : Mters Schramme en Matthys.

TERUGHOUDING. — HOTELHOUDER. — ENKEL VOOR IN BEWARINGGEGEVEN REISGOED.

Er bestaat geen wet die aan een hotelhouder het recht geeft het reisgoed van zijne kostgangers af te nemen en te behouden. Hij mag alleen het goed behouden dat hem in bewaring gegeven werd. — De rechtbank mag de onvolmaaktheid van de wetgeving betreffende het voorrecht van den hotelhouder niet aanvullen.

Strohl t/ De Meulenaere.

Aangezien eischeres vraagt: 1) dat haar aanbod van: 1°) 1001 frank te betalen; 2°) als borg M. P. P., te Brussel gegeven tot berechtiging van alle geschillen tusschen partijen bestaande, voldoende is;

2) Te doen beslissen dat het wederrechtelijk is dat verweerders sedert 14 Juli haar reisgoed behouden;

3) Dat verweerders solidairlijk of ondeelbaar zouden veroordeeld worden tot teruggave van het achtergehouden reisgoed; 4) aan de lijn gaan en bovendien zouden veroordeeld worden tot de betaling van 2000 frank schadevergoeding;

Aangezien eischeres verzaakt aan hare vordering in zoover deze als voorwerp had de degelijkheid van haar aanbod tot betaling en de teruggave van het reisgoed; dat zij enkel het 2e en 4e punt van haren eisch behoudt;

Aangezien verweerders bekennen dat zij wederrechtelijk het reisgoed achtergehouden hebben op 14, 15 en 16 Juli en dat deze toestand slechts op 17 Juli geregeld werd door een beslag op vreemdelingen;

Aangezien er immers geen wettekst aan den hotelhouder het recht geeft het reisgoed van zijne kostgangers af te nemen en te behouden om het voorrecht te bewerkstellingen dat hen gegeven wordt door het art. 20 der hypotheekwet, dat niemand zich zelf mag recht doen;

Dat hij alleen het recht heeft het goed te behouden, dat hem in bewaring gegeven werd, dit krachtens *exceptio non adimpletis contractus*, doch dat hij integendeel bezit genomen heeft van het goed dat eischeres bij haar hield;

Aangezien verweerders beweren dat eischeres hen een meerdere som verschuldigd was dan 1001 frank en dat zij niets anders konden handelen om betaling te bekomen; dat eischeres geen recht op schadevergoeding had kunnen eischen ware de inbeslagname op 14 Juli gedaan geweest, zoodat er geen stoffelijke schade bestaat;

Aangezien de rechtbank de onvolmaaktheid der wetgeving niet mag verhelpen, die het gebruik van het voorrecht van den hotelhouder bemoeilijkt;

Dat verweerders, indien zij vreesden voor de betaling, alle belang hadden van te vragen dat het aanbod van borgstelling zou verwezenlijkt worden;

Aangezien de wederrechtelijke handeling van 14 Juli schadelijk is, omdat eischeres verplicht werd tot sommige uitgaven, dat deze uitgaven echter niet nutteloos gedaan werden; dat eischeres ook een zedelijke schade ondergaan heeft;

Aangezien de schadevergoeding op 500 frank *ex aequo et bono* mag geschat worden;

Aangezien beide verweerders in *solidum* gehandeld hebben;

Om deze redenen de rechtbank zegt voor recht dat verweerders wederrechtelijk sedert veertien tot zeventien Juli het reisgoed van eischeres achtergehouden hebben; Veroordeelt ze in *solidum* tot de betaling eener schadevergoeding van vijf honderd frank met de rechtelijke kroozen en tot de gedingskosten bearaamd op de som van honderd twee en veertig frank 50 centiemen hierin niet begrepen de kosten van registratie der minuut noch degene van de af te leveren uitgifte van het tegenwoordig vonnis uitvoerbaar verklaard bij voorraad en zonder borg, niettegenstaande elk verhaal;

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE BRUGGE

16 October 1934.

Voorzitter: M. Vandepitte.

Referendaris: M. Maertens.

Pleiters: Mters De Vestel en Dhondt.

VERBINTENISSEN. — GEVOLGEN IN STRIJD MET DE INZICHTEN DER PARTIJEN. — NIET TOEGEPAST DOOR DE RECHTBANK. — HOTEL-REKLAME IN BUITENLAND. — ONMOGELIJK GEWORDEN RESULTAAT. — VERNIETIGING.

De rechter mag de gevolgen van overeengekomen bedingen verwerpen, wanneer het klaarblijkelijk is dat partijen ze zouden uitgesloten hebben, indien ze deze gevolgen hadden kunnen voorzien.

Een overeenkomst als voorwerp hebbende het maken van reclame in een Duitsch blad ten voordeele van een hotel aan het Belgisch strand, moet ontbonden worden op grond van het vermoedelijk inzicht der partijen, wanneer het voor de in Duitschland wonende Duitschers onmogelijk wordt gemaakt aan het Belgische strand te komen verblijven.

Klassung t/ Van Isacker.

Aangezien eischeres de betaling opvoert van 13503.10 frank, prijs van bekendmakingen in het *Allgemeine Automobil Zeitung* voor de jaren 1929-1933, volgens overeenkomst van 28 Oogst 1929.

Aangezien verweerder luidens deze overeenkomst 52 inlasschingen besteld heeft aan 35 marken, die 13 maal te jare moesten verschijnen.

Aangezien verweerder opwerpt dat van af Juli 1931 het aan de Duitschers verboden werd naar de Belgische Zeekust te komen vertoeven, en dat dit verbod met Paschen 1932 gehandhaafd werd en nog bestaat; dat hij deze overeenkomst nooit zou gesloten hebben had hij dit verbod moeten voorzien, daar deze advertentiën in Duitschland slechts dienden om Duitschers naar zijn hotel te trekken.

Gezien de art. 1156 en 1134 § 3 B. W.

Aangezien een overeenkomst de uitkomst is van de samenloopende toestemming van de partijen zoodat elke partij verplicht is tot het einddoel van zijne toestemming;

Dat het hierdoor aan elke partij toegelaten is den last van een buitengewoon en onvoorziën gevaar dat den inhoud van de overeenkomst komt bederven te verwerpen.

Dat het immers niet mogelijk is iets te willen dat niet kon voorzien worden en niet gemeend werd;

Vergelijk art. 1150 en 1773 B. W.

Dat zulks de grondslag was van de wet van 11 October 1919 over de verbreking van de overeenkomsten;

Aangezien de rechter de gevolgen van de uitgesproken bedingen van een overeenkomst mag verwerpen wanneer het klaarblijkelijk is dat partijen ze zouden uitgesloten hebben indien zij deze hadden kunnen voorzien;

Aangezien het uitzinnig ware bekendmakingen in Duitschland te doen, wanneer een verordening van den Duitschen staat het aan de Deutsche burgers onmogelijk maakt aan deze inlasschingen gevolg te geven en naar verweerder's hotel te komen;

Dat partijen zulks niet gewild hebben en dat het met hun inzicht overeenstemt, hun verdrag te verbreken van af het oogenblik dat het de Duitschers onmogelijk gemaakt werd naar het Belgisch strand te komen vertoefen ;

Aangezien verweerder met reden besluit dat de overeenkomst zou verbroken worden van af einde 1900 twee en dertig ;

Aangezien hij echter de voorafgaande inlassching moet betalen hetzij 867.8 RM. of 7376,30 fr.

Aangezien eischeres het bedrag van hare vordering op deze som vermindert ;

Om deze redenen de Rechtbank zegt voor recht dat de dingelijke overeenkomst van af einde Mei 1932 verbroken is; veroordeelt verweerder tot de betaling van 7376.30 frank voor slot van den prijs der vroeger gedane bekendmakingen, met de rechterlijke kroozen en tot de helft van de gedingskosten, de wederhelft ten laste van eischeres ;

Vonnis uitvoerbaar bij voorraad en zonder borg, niettegenstaand elk verhaal;

CORRECTIONEELE RECHTBANK TE GENT

2de Kamer. — 8 November 1934.

Voorzitter : M. Reyckler.

Rechters: MM. De Lanier en Van den Abeele.

STAATSTOELAGEN. — VERANDERING IN INKOMSTEN. — AANKOOP VAN HUIS. — VERPLICHTING TOT AANGIFTE. — K. B. 31 MEI 1933.

Een persoon die een subsidie of toelage van de Staatskas ontvangt moet, ingevolge artikel 2 van het K. B. van 31 Mei 1933, aangifte doen van een door hem gedanen aankoop van een huis, vermits hierdoor een verandering in zijne inkomsten wordt aan het licht gebracht.

V. H. t/ O.M.

Overwegende dat Van H. Gustaaf voor de Rechtbank verschijnt onder betichting van :

A. Wetende dat hij geen recht meer had op het geheele bedrag van een subsidie, toelage of vergoeding, geheel of ten deele ten laste van den Staat, verwaarloosd te hebben dit te verklaren te Gent vanaf 24 November 1933.

B. Dergelijke subsidie, toelage of vergoeding geheel of ten deele van den Staat, ten bedrage van 411 frank te hebben aanvaard;

C. Op bedrieglijke wijze de afstempeling van zijne controolkaart van werklooze bekomen te hebben te Gent op 25 Januari 1934.

Overwegende dat het bewezen is dat betichte op 24 November 1933 een huis heeft aangekocht; dat hierdoor in zijne inkomsten eene wijziging is ontstaan die hij heeft nagelaten te doen kennen alhoewel deze verplichting hem herhaalde malen werd herinnerd.

Overwegende dat hij diensvolgens inbreuk heeft gemaakt aan art. 2 van het K. B. van 31 Mei 1933, dat hij sedert 24 November 1933 toelagen tot een bedrag van 411 fr. heeft ontvangen waartoe hij geen recht meer had, vermits hij niet meer mocht be-

schouwd worden als verplichte herbergier (beslissing van de Provinciale Commissie van Beroep, 15 Maart 1934).

Overwegende dat de feiten D. en C. het normaal gevolg zijn van feit A., en de drie feiten dus het uitwerksel zijn van hetzelfde misdadig voornemen; dat er dus eene enkele straf moet toegepast worden, de zwaarste.

Om deze Redenen, de Rechtbank, recht doende, en alle andere of strijdige conclusies verwerpende als ongegrond : verzachtende omstandigheden aannemende spruitende uit de afwezigheid van vroegere zware straffen, veroordeelt betichte tot eene geldboete van 50 fr. \times 7 = 350 fr. of 15 dagen.

Beveelt de teruggave van de som van 411 fr., verwijst betichte in de kosten.

RECHTBANK VAN KOOPHANDEL TE ST NIKLAAS

9 October 1934.

Voorzitter : M. De Cleene.

Referendaris : M. L. Thuytsbaert.

Pleiter : Mter De Schrijver.

FAILLISSEMENT — VERZET. — ART. 473 WET OP FAILLISSEMENTEN. — PARTIJ. — NIET ONTVANKELIJKHEID.

Artikel 473 van het Wetboek van Koophandel, bij afwijking van het gemeene recht, kent het recht om in verzet te komen tegen een vonnis van faillietverklaring, uitsluitend toe aan de belanghebbenden die geen partij in het geding geweest zijn. — De schuldenaar, die gedagvaard werd ten einde zijn faillietverklaring te hooren uitspreken, is partij in het geding, ook dan wanneer hij niet verschijnt en het faillissement in zijn afwezigheid werd uitgesproken.

Christiaens t/ Van Overbeke & De Schrijver q. q.

Gezien de geregistreerde dagvaarding van 13 September 1934 ;

Aangezien de vraag strekt ten einde : «gedaagden het verzet tegen het vonnis bij verstek verleend door de Rechtbank van Koophandel te St. Niklaas, in d^e 4 September 1934, en waarbij eischer in verzet failliet verklaard werd, te hooren ontvangen, en rechtdoende op den grond der zaak, de oorspronkelijke aanlegger zich te hooren niet-ontvankelijk of ten minste niet-gegrond verklaren in zijnen eisch, diensvolgens, eischer in verzet te hooren ontslaan van de veroordeelingen tegen hem uitgesproken en zich daarenboven te hooren verwijzen in de kosten, zoo van den oorspronkelijken eisch als van het verzet»;

WAT BETREFT DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET VERZET :

Aangezien art. 473 van het wetboek van koophandel, bij afwijking van het gemeene recht, het recht om in verzet te komen tegen een vonnis van faillietverklaring, uitsluitend toekent aan de belanghebbenden die geen partij in het geding geweest zijn ;

Dat de schuldenaar die gedagvaard werd ten einde zijn faillietverklaring te hooren uitspreken, partij is in het geding ook dan wanneer hij niet verschijnt en

het faillissement in zijn afwezigheid werd uitgesproken; (Brunet, Faillite et banqueroute, Nrs 209 en 226; Namur, d. III, Nr 1727; De Perre, Nr 106; Pand. B. Vo Failli, faillite, Nrs 2874 en volg.; Luik, 8 Juli 1882, Pas. 1882, II, 331; Bruss. 25 Nov. 1887, Pas. 1888, II, 33; Bruss. 9 Dec. 1913, Pas. 1914, II, 66; Gent, 13 Sept. 1930, F. C. Fl. 1930, Nr 5066, bl. 214; Arrondissementsrechtbank Luxemburg, 11 Maart 1933 en Ber. Luxemburg, 20 Febr. 1934, Revue des faillites, 1934, bl. 53 en 54);

Aangezien eischer in verzet, wel is waar, in rechte niet is verschenen, maar niettemin partij in het geding geweest is, gezien hij, bij geregisteerd exploit, gedagteekend 14 Augustus 1934, regelmatig gedagvaard werd voor de zitting van 4 September daaropvolgende;

Om deze redenen,

De Rechtbank, gehoord den heer De Cleene, rechter-commissaris, in zijn verslag, ter zitting, vóór de debatten, alle tegenstrijdige besluiten verwerpente, verklaart het verzet niet-ontvankelijk; kosten ten laste van den boedel.

WERKRECHTERSRAAD VAN BEROEP DER PROVINCIE ANTWERPEN EN LIMBURG

Kamer voor bedienden. — 15 October 1934.

Voorzitter: Mr H. Van Oekel.
Pleiters: Mers Van Hoecke en Van Lil.

DIENTS-CONTRACT. — SCHADE. — GEEN VERBAND MET HET DIENS-CONTRACT. — ONBEVOEGDHEID VAN DEN WERKRECHTERSRAAD.

De Werkrechtssraad is niet bevoegd inzake vorderingen tot schadevergoeding spruitende uit een feit dat buiten het arbeidscontract ligt.

Les Gr. Bazars Réunis t/ D. P.

Gezien...

Gezien...

Aangezien de vordering, ingeleid bij exploit van 21 Maart 1933 er toe strekt de N. V. «Les Grands Bazars Réunis», thans «Les Galeries du Bon Marché» te doen veroordeelen tot betalen van: 5.850 fr. schadevergoeding voor het verlies dat de aanlegster, Dame Depondt-Hellemans beweert te hebben geleden, tengevolge van een ongegronde klacht voor diefstal, die tegen haar door de oorspronkelijke verweerster is gedaan geworden;

Aangezien het beroep van «Les Grands Bazars Réunis» thans «Les Galeries du Bon Marché», gericht tegen het vonnis van 22 November 1933 in zoverre het uitspraak heeft gedaan over bovenstaande vordering en die als verjaard heeft afgewezen, zonder eenigen grond is, daar dit vonnis haar geen nadeel berokkende;

Aangezien Dame Depondt-Hellemans de hervorming vraagt van het vonnis dat haar eisch als verjaard afwijst;

Aangezien echter de Werkrechtssraad onbevoegd was om uitspraak te doen over eene vordering, zooals hierboven gesteld, daar zulke vordering niet rechtstreeks haar oorzaak en haren oorsprong vindt in het

dienstcontract, maar in een oneigenlijk misdrijf (quasi délict) en dat dergelijke geschillen niet begrepen zijn onder de bevoegdheid van de Werkrechtssraden, zooals dit beperkenderwijze staat aangegeven in art. 43 der inrichtingswet van 9 Juni 1926 (Cfr. Rep. Pratique du droit Belge, verb. Conseil de Prud'hommes, n° 201, 202; Wouwermans, 1926, n° 7 in fine; Ieperen, 18 April 1928 - B. J. 1929 - 62);

Om deze redenen,

Werkrechtssraad van beroep - kamer van bedienden; alle verdere en tegenstrijdige besluitselen verwerpente, doet het bestreden vonnis, in zoverre het uitspraak heeft gedaan over bovenstaanden eisch, te niet, hetzelfde hervormende en doende wat de eerste rechter had moeten doen, verklaart zich onbevoegd en veroordeelt de partij Depondt-Hellemans tot de kosten van het tegenwoordige beroep.

BIBLIOGRAPHIE

JEAN BELIN

La notion d'utilité publique en droit administratif français. Paris. Libr. Dalloz, 1933.

Het boek dat de heer Jean Belin onlangs heeft laten verschijnen verdient om meerdere redenen onze bijzondere aandacht. Sinds den opbloei der wetenschap van het administratief recht is het steeds de betrachting geweest van de juristen, die zich met dezen tak van de rechtswetenschap hebben bezig gehouden, algemeene beginselen op te sporen die aan dit recht ten grondslag zouden kunnen liggen. Zeer talrijke criteriën zijn reeds voorgesteld geworden om te dienen als leidraad bij het opbouwen van deze nog zoo jonge wetenschap; de geschiedenis van hetgeen men als opperste principie voor het administratief recht reeds heeft voorgesteld zou zich volkomen dekken met een geschiedenis van deze wetenschap zelf.

Thans is het den schrijver er om te doen een onderzoek in te stellen naar de beteekenis van het begrip «utilité publique» zoolwel in de hedendaagsche theorie als in de administratieve praktijk en vooral in de rechtspraak van den Franschen «Conseil d'Etat».

De auteur stelt eerst en vooral in het licht hoe het zoolveel gebruikte begrip «utilité publique» over het algemeen voorkomt als zeer vaag en zeer onduidelijk. Het is een gemakkelijke formule waar men kwistig mee opspringt en die zoolwat op één lijn kan gesteld worden met de oude scolastieke idee van het «bonum commune». De schrijver wil echter dit begrip tot in zijn laatste elementen ontleden, het klaar en nauwkeurig bepalen en omschrijven en aldus onderzoeken in welke mate het dienstig zou kunnen zijn als een soort opperste criterium voor het administratief recht.

Hij drukt er daanop bijzonder op welke rijke schakeering van diverse elementen er in dit begrip ligt opgesloten en hoe het daardoor op zeezeer verschillende terreinen in dezen tijd wordt benut. Men ontmoet het in het burgerlijk recht, en hier stelt de schrijver vooral zijn onderzoek in wat betreft de erfdiensbaanheden, op het gebied der economie, en hier wordt gewezen b.v. op de verhouding tusschen de hedendaagsche crisis en de banken, eindelijk op constitutioneel gebied, en hier toont de schrijver welk gebruik b.v. de laatste Spaansche grondwet van dit begrip heeft gemaakt. Dat meestal de aanwending van «utilité publique» op al deze terreinen lijdt aan het euvel van al te groote vaagheid en onduidelijkheid toont de auteur nog meer aan in een doorslaande kritiek op de bepaling die men van dit begrip vindt bij een zoolhoogstaand rechtsgeleerde als Hauriou.

Alvorens de aanwending van hetzelfde begrip in het hedendaagsch Fransch administratief recht te onderzoeken vestigt de heer Belin nog de aandacht op het evolutief karakter der «utilité publique», die zoozeer afhankelijk is van alle sociale veranderingen. Hoezeer is bv. de uitbreiding der onteigening niet gebonden aan de ideeën betreffende sociale hygiëne; hoe voortdurend moet zich het begrip van het algemeen nut niet aanpassen aan allerlei uitvindingen, esthetische overtuigingen, centraliseerende tendenzen. In welke belangrijke mate heeft niet een fenomeen als de oorlog, met zijn juridische gevolgen, invloed op den inhoud van hetzelfde begrip.

Het is dus stellig de moeite waard te onderzoeken in het hedendaagsch administratief recht welk gebruik er kan gemaakt worden van de notie «utilité publique» als grondslag voor dit recht dat, zooals elk niet gecodificeerd recht, zoozeer behoefte heeft aan algemeene beginselen.

De auteur gaat dan zeer grondig de wijze na waarop het begrip dat hij bestudeert wordt aangewend zoowel in de rechtsleer als in de administratieve rechtspraak, hoofdzakelijk bij de volgende gevallen: de juridische persoonlijkheid, het publiek domein, de openbare werken, en de contracten der administratie.

Bij de juridische persoonlijkheid heeft de rechtsleer wanhoopige pogingen gedaan om een duidelijk en afdoend onderscheidingscriterium te vinden tusschen de openbare instelling en de instelling van openbaar nut. Aan de hand van de rechtspraak bewijst de schrijver hoe het begrip «utilité publique» kan leiden tot de vondst van dergelijk criterium. Hetzelfde laat zich ontdekken vooral in de rechtspraak van den «Conseil d'Etat» voor wat het publiek domein betreft waar ook de bestemming van openbaar nut een duidelijk richtsnoer kan vormen.

Eindelijk is naar de meening van den auteur het begrip «service public» dat zoozeer in de laatste jaren in het administratief recht gebruikt is geworden niet voldoende om een klaar kenmerk te bezorgen voor de administratieve verbintenissen, wat daarentegen wel het geval zou zijn met het begrip «openbaar nut».

Dit vormt hoofdzakelijk de inhoud van het eerste deel van dit belangrijk werk.

In het tweede deel brengt de auteur ons op een hooger en meer algemeen plan en hij betoogt hoe volgens het hedendaagsch Fransch administratief recht de «utilité publique» werkelijk geldt als een algemeen criterium der rechtmatigheid van de administratieve handelingen. De hedendaagsche rechtspraak van den «Conseil d'Etat» heeft wel volledig paal en perk gesteld aan alle willekeurige handelingen der administratieve macht, doch ze heeft tevens met de meeste beslistheid eerbied geëischt voor de opportuniteit dezer handelingen, opportuniteit, die aan de beoordeling van de administratieve rechtspraak dient te ontsnappen. Waar ligt nu juist de grens tusschen de beide gebieden? Klaar en duidelijk toont de heer Belin aan hoe de «Conseil d'Etat» deze grens steeds verder tracht te verschuiven door een doelmatige aanwending van het begrip «openbaar nut». Het blijkt uit zeer talrijke voorbeelden, die in het werk worden aangehaald hoe de «Conseil d'Etat» van meening is dat de administratieve gezagvoerders slechts rechtmatig handelen wanneer hun bedrijvigheid wordt ingegeven door een doel van algemeen nut. Het doel, de finaliteit, beheerscht in Frankrijk heel de controle der rechtmatigheid van de administratieve handelingen en deze controle brengt mede dat de «Conseil d'Etat» niet alleen een onderzoek instelt in rechte naar de motieven die de administratie hebben doen handelen, doch dat dit onderzoek zich evenzeer uitstrekt tot de feiten die de wilshandeling hebben bepaald. Zoolang het verhaal bij den «Conseil d'Etat» wegens «excès de pouvoir» enkel gesteund was op onbevoegdheid of op gebrek in den vorm, bleven in de administratieve rechtspraak de beschouwingen aangaande de feiten haast volledig uitgesloten. Waneer echter de «Conseil d'Etat» ook het verhaal aannam wegens «détournement de pouvoir» diende hij zich volledig rekenschap te geven van de feitelijke omstandigheden

die de administratieve handeling begeleidden. Schrijver toont zulks aan met een reeks voorbeelden hoofdzakelijk uit de gemeentelijke praktijk.

Het belang van de doelstelling treedt hierbij steeds meer op den voorgrond. Schrijver geeft daarom nog een bondige ontleiding van het begrip «oorzaak» in het privaatrecht en vraagt zich hierbij af in hoeverre hetzelfde begrip kan aangewend worden in publiek recht.

Voor Belin is de doelstelling, de finaliteit, een der eeuwige en blijvende begrippen van het recht, zooals dit reeds werd aangenomen bij de Romeinen, bij de scholastiekers en zooals het voorstonden Grotius en Kant, zoowel als Iherng en Jellinek. Te dezer gelegenheid oefent schrijver andermaal kritiek op de gedachten van Hautou die de waarde van het begrip «uiteindelijk doel» miskent.

De wetenschap van het administratief recht stelt zich ten doel te komen tot steeds bredere synthesen. De begrippen die enkel kleinere en beperkte gebieden bestrijken zooals «publieke bestemming, publieke dienst», kunnen niet als hoogste criterium gelden. Voor Belin is het begrip «openbaar nut» bijzonder geschikt om te gelden als de hechtste grondslag waarop het administratief recht zou kunnen worden opgebouwd. Dit begrip is inderdaad deels achtig aan het bijzonder karakter van voortdurende veranderlijkheid der stof waarop het dient toegepast te worden; het blijft in voortdurende samenvoeling met het leven, het heeft geen te enge en al te gesloten omtrek, zooals de zuiver logische begrippen en het is ook niet al te abstract en dus uiterst bruikbaar voor de praktijk. Het biedt het voordeel eener oneindige rekbaarheid die het toelaat heel de historische en de sociale werkelijkheid op te vangen en door de doelstelling, die eigen is aan dit begrip, heeft het tevens de synthetiseerende kracht die vereischt wordt om een zoo uitgebreide rechtshof als het administratief recht te beheerschen.

Het werk van Belin is een zeer belangrijke bijdrage tot de pogingen die in de laatste jaren zoo dikwijls zijn aangewend geworden om een beginsel van de eenheid te brengen in den warboel van het administratief recht. Brengt nu het begrip «openbaar nut» een definitief criterium, zooals schrijver het schijnt te meenen? Niettegenstaande het schitterend pleidooi van den auteur en de rijke documentatie die hij voortbrengt, kan hij ons hiervan niet overtuigen. Inderdaad, wanneer het waar is dat het begrip «openbaar nut» rekbaarder, breder en omvangrijker is dan welk ander ook, dan geldt noodzakelijk als tegenhangen dat zijn inhoud in dezelfde verhouding vager, onduidelijker en... willekeuriger wordt. De auteur toont aan hoe de hedendaagsche rechtspraak van den «Conseil d'Etat» voortdurend dit begrip toepast op nieuwe gevallen en hij vindt er het bewijs in van zijn expansieve kracht. Doch, toont dit juist niet eveneens aan, hoezeer zich het gemis doet gevoelen aan een werkelijk objectief, zeker en duidelijk criterium en hoe daanom de rechtspraak haar toevlucht neemt tot een begrip dat volledig afhangt van subjectieve willekeur en dat meer dan welk ander ook van aard is, om het administratief recht te bestendigen als het meest onzekere en onwolvlaakte?

Nochtans heeft dit boek, zooals de talrijke Fransche werken die op het gebied van het administratief recht verschijnen, ons wederom de gelegenheid gegeven een wandeling te doen door de bloeiende tuinen van de rechtspraak van den «Conseil d'Etat» en de hooge waarde van deze rechtspraak te bewonderen. Dit doet ons des te meer de groote leemte betreuren die zich in ons land voordoe tengevolge van het gemis aan een administratieve jurisdictie.

R. Victor.

MARCEL DE LA BIGNE DE VILLENEUVE

Fin du principe de séparation des pouvoirs. — Nouvelles formules de statologie sociale? — Recueil Sirey 1934.

Dit kort en bondig boekje geeft ons een boeiende geschiedkundige schets van de ontwikkeling van het beginsel van de scheiding der machten.

Vluchtig onderzoekt de la Bigne de anthropomorphische scheiding van Plato, de meer realistische indeeling van Aristoteles, om daarna eenige woorden te besteden aan de romeinse comitia, senaat en magistratuur, alsook aan het germaansche stemmenstelsel en aan de formeele machtsontleding onder de capetingers. Verder bestudeert hij de scheiding gemaakt door Bodin tusschen de justitie en de politiek om eindelijk het «Instrument of government» van Cromwell en de «Essay on civil government» van Locke te doorgronden. In die laatste leer echter blijven steeds uitvoerende en confederatieve (vrede en oorlog) macht onderworpen aan de wetgevende die zelf beheerscht wordt door het natuurrecht.

Voor de la Bigne geeft Montesquieu voor 't eerst een theoretischen opbouw van den staat, waarvan hij een logische en praktische verwezenlijking afleidt. Bij Montesquieu is de leidende gedachte dat de indeeling in drie absoluut afzonderlijke organen de eenige waarborg is van maatschappelijke vrijheid. Andere auteurs hebben gepoogd de meerderheid der machten in te voeren, maar zonder ooit de eenheid van het staatsgezag aan te tasten; daarentegen is bij Montesquieu het absoluut afgezonderde der machten kenschetsend. Nu ontdekt de la Bigne bij Montesquieu een amphibologie die de leer van het vastgestelde beginsel doet afwijken.

In principie mocht de uitvoerende macht alleen de op voorhand onmogelijk te regelen handelingen stellen; later zal men beweren dat ze ook de publieke besluiten moet uitvoeren, maar dan is ze niet meer onafhankelijk tegenover de wetgevende macht. Bijna alle partijgangsters van Montesquieu hebben die fout overgenomen.

Kant beproeft de leer van de scheiding te verrechtvaardigen door een hypostaseering van de drie machten tot zedelijke persoonlijkheden, maar de samenwerking van de machten zal de staatseenheid vrijwaren.

Zelfs in het Fransch parlement van 1789 werd het principie bekampt, maar vooral werd het bestreden door Rousseau die beweert dat Montesquieu de uitvloeiingen van de macht voor afzonderlijke machten genomen heeft. Rousseau geeft nochtans toe dat de uitvoerende macht van de wetgevende moet gescheiden blijven en dat de justitie en de bestuursmacht onvereenigbaar zijn.

Voor de la Bigne spruit de eenige ware macht voort uit het samenleven, ze strekt tot een enkel maatschappelijk doel, het is het recht van den staat te bevelen in het belang van het algemeen nut. De auteur doet opmerken dat de grove fout die in 1789 gemaakt werd erin bestond tegelijkertijd de scheiding der machten en de eenheid van de soevereiniteit te willen vestigen.

de la Bigne neemt aan dat Montesquieu «macht» schrijft, waar hij «ongaan» denkt en dat hij meer specialisatie zoekt dan scheiding der machten, maar dat is nog geen reden om de gespecialiseerde organen een gansch afzonderlijke functie te laten vervullen. Montesquieu is mis wanneer hij het spel der publieke macht wil regelen met een mathematische, mechanische indeeling, het leven is te ingewikkeld en de maatschappelijke handelingen zijn zoo innig dooreen gevlochten dat dergelijke vooropgestelde indeeling niet kan gelden.

Ook de vrijheid kan men niet bereiken met het principie «macht houdt macht tegen»; dit beginsel kan alleen anarchie veroorzaken. Montesquieu heeft niet begrepen dat alleen de hoedanigheid van de soevereiniteit een gevaar was voor de vrijheid.

Zekere juristen zien het parlementaire stelsel aan als een stelsel van scheiding der machten, alhoewel daar het kabinet een nauw verband legt tusschen de machten en het overgewicht er in feite aan de meerderheid der beide kamers wordt gegeven.

Esmein beschouwt het principie als een scheiding der organen, als wederzijdsche onafzetbaarheid. Hauriou stelt scheiding gelijk met medewerking en Lapradelle met specialisatie der organen.

Maar de la Bigne heeft zich in zijne kritiek niet beperkt

tot eenvoudig afbreken, hij heeft Montesquieu's verouderde theorie verplaatst en geeft ons een nieuwe leer waarin hij achtereenvolgens beschouwt statistische macht, functies en diensten. In de macht onderkent hij uitvoerende-, beraadslagende- en kiesmacht, waarvan de functies zongvuldig gescheiden worden. De functies bevatten hoofdzakelijke (d. w. z. wetgevende en regeerende) en afgeleide (d. w. z. administratieve en praktische) functies. Voor de publieke diensten onderscheidt hij er noodzakelijke, gebeurlijke en parasitaire.

* * *

Het werkje van de la Bigne heeft de groote verdienste van een volledig overzicht te geven over alle meeningen omtrent het besproken vraagstuk. De analyse wordt altijd zeer diep doorgedreven en de persoonlijke theorie is zeer nauwkeurig opgebouwd. de la Bigne's boek is een waardevol wetenschappelijk werk.

Dolf Hoschet.

WETGEVING

Bescherming van het gespaard vermogen door reglementeering van den verkoop, op afbetaling, van premie-effecten.

Verslag aan den Koning.

Sire,

Sinds enkele jaren is het aantal maatschappijen, die premieobligaties van de door den Staat uitgegeven of gegarandeerde leeningen op afbetaling verkoopen, aanzienlijk toegenomen.

Misbruiken in deze zaken doen zich menigvuldig voor en leveren voor het gespaard vermogen een ernstig gevaar op.

In België zijn er thans bij de 100 maatschappijen die zulke verrichtingen doen; naar aanleiding van de handelingen van een groot aantal onder hen werd door verschillende parketten van het land een gerechtelijk onderzoek gevorderd, onder meer door deze van Brussel en van Antwerpen. Het gevaar voor het gespaard vermogen wordt des te grooter daar het aantal van die maatschappijen met den dag aangroeit en hun zakencijfer onophoudend toeneemt.

Vele van deze maatschappijen zijn in handen van vreemdelingen, die zekerheid noch waarborg bieden, die schuil gaan achter een schitterenden handelsnaam en, zoodoende, een rad draaien voor de oogen der kleine spaarders uit de volkswijken en het platteland waar zij hoofdzakelijk hun cliënteel zoeken.

Vele dezer instellingen bezitten geen kapitaal en de meeste slechts een uiterst gering kapitaal.

Om een einde te maken aan de ernstige misbruiken gepleegd door een groot aantal ondernemingen, die den verkoop van premie-effecten op afbetaling ten doel hebben, komen twee oplossingen in aanmerking: het volstrekt verbod van zulken verkoop zoodra aan het publiek daartoe aanbod wordt gedaan, of de reglementeering er van. De eerste oplossing stellen wij voor, ten aanzien van den verkoop der effecten, die in eene openbare fondsen- en wisselbeurs van het Rijk niet zijn genoteerd; de tweede voor den verkoop op afbetaling van de in een beurs genoteerde premie-effecten.

Wij zijn van meening dat de verkoop op afbetaling van premie-effecten op zich zelf genomen geen overeenkomst is die het gespaard vermogen kan schaden; eerst dan kan 'dat gezegd worden wanneer de verkoop gesloten wordt in voorwaarden die tegen de eerlijkheid indruischen of in omstandigheden die de goede trouw van de koopers verschalken. Bovendien kunnen bedoelde verrichtingen, wanneer ze gedaan worden zoals het hoort, nut opleveren

voor het Staatskrediet. Ten slotte, waarom zou men ernstige vennootschappen, die zich met een normale winst tevreden stellen en wier bedrijvigheid voor geen kritiek vatbaar is, tot vereffening nopen?

Weliswaar, wanneer de effecten niet genoteerd zijn in eene beurs van het Rijk, met andere woorden, wanneer het voor het publiek moeilijk is de koersen nauwkeurig na te gaan, wordt een doeltreffende reglementeering van den verkoop op afbetaling blijkbaar onmogelijk. Vandaar het bij artikel 1 gesteld verbod.

Dit verbod heeft trouwens op het oogenblik geen praktische beteekenis, aangezien er tegenwoordig geen enkele maatschappij de in eene beurs van het Rijk niet genoteerde premie-effecten op afbetaling verhandelt en bovendien deze effecten weinig talrijk zijn; maar deze toestand zou in de toekomst kunnen veranderen.

* * *

De reglementeering van den verkoop op afbetaling van de ter beurs genoteerde premie-effecten moet betrekking hebben op vier punten:

a) Den prijs van den afstand (art. 2. § 2). De verhoogingen met 15 t. h., 20 t. h., en 25 t. h., laten aan den overlater toe op de verrichting een winst te maken die tegelijk voldoende en gematigd is indien men rekening houdt met de lasten, die den overlater dragen moet, en het risico, dat hij loopt.

In deze verhoogingen zijn al de kosten, commissies en interesten zooals bij overeenkomst bedongen, begrepen, en, krachtens § 3 van artikel 2, moeten de rentebewijzen en andere voordeelen, die de effecten meebrengen, van den dag af van de overeenkomst aan den overnemer vergoed worden.

b) De overdracht van den eigendom (art. 2. § 3). Het eigendomsrecht op het effect moet van den dag van het contract af verworven zijn door den overnemer. Daaruit volgt dat de overlater, die den titel mag behouden als waarborg voor de uitvoering van de verplichtingen van den overnemer, het niet in pand kan geven zonder een verduistering te plegen. Maar in de meeste der thans gesloten overeenkomsten komt de door den overnemer aan den overlater verleende toelating voor om de effecten in pand te geven. Het verleenen van die toelating, die de overlatende vennootschappen in de mogelijkheid stelde met een gering kapitaal een groote bedrijvigheid te voeren, is voortaan verboden; zij is de hoofdoorzaak van de groote schade die het gespaard vermogen heeft ondergaan naar aanleiding van zulke contracten.

De overlater, die de titels in pand geeft, loopt, zelfs wanneer hij door den overnemer daartoe gemachtigd is, de straffen op voorzien bij artikel 491 van het Strafwetboek art. 4, alinea 1, van het ontwerp).

Voortaan dus kunnen verrichtingen van zulken aard alleen aan het publiek aangeboden worden door personen die over voldoende kapitalen beschikken om den aankoopsprijs van de titels volledig af te betalen.

c) Verbrekking van het contract. In § 4 van artikel 2 worden terzelfdertijd de voorwaarden gesteld voor de verbrekking wegens niet-betaling, en de wijze waarop de rekeningen in geval van verbrekking dienen opgemaakt, nader omschreven. Geen andere vergoeding mag door den overlater geëischt worden.

Het volgens voorbeeld toont aan op welke wijze de rekening, in geval van verbrekking, moet afgesloten worden:

Een cliënt koopt den 1ⁿ December 1934 een titel van de leening voor oonlogsschade 1923, nominale waarde 500 frank, interest 5 t. h., vervalddag 15 Juni.

De aankoop moet betaald worden in 36 maandelijksche afbetalingen.

Laten wij veronderstellen dat de waarde van den titel ter beurs op den dag van den aankoop 495 frank bedraagt, bedrag waarbij de interesten moeten gevoegd die hebben geloopt tusschen 15 Juni, datum waarop het rentebewijs afgeknipt werd, en 1 December, dag van den aankoop, zegge gedurende honderd acht en zestig dagen. Inderdaad, volgens de notering ter beurs, worden de loo-

pende interesten vergoed bij den aankoop van zulken titel. De aankoopsprijs van den titel bedraagt dus 495 + 11.65 (interesten), zegge 506 fr. 65 c.

Volgens § 2 van artikel 2 van het besluit mag de prijs van afstand, alle kosten, commissies en interesten inbegrepen, niet meer bedragen dan 15 t. h., 20 t. h., of 25 t. h. boven den aankoopsprijs ter beurs den dag van het contract, naar gelang de volledige afbetaling moet zijn geschied binnen het jaar, binnen de twee jaren of binnen een langeren termijn.

In het voorbeeld, hierboven aangehaald, gaat het contract over een termijn van 36 maanden; hieruit volgt dat de prijs van afstand als volgt zal vastgesteld worden:

Gezamenlijke prijs van aankoop, interesten inbegrepen
506 65
25 t. h. op den gezamenlijken prijs van aankoop... 126 65

Gezamenlijke prijs van afstand... fr. 633 30

De gezamenlijke prijs van afstand in 36 maandelijksche afbetalingen te vereffenen, bedraagt dus 633 fr. 30 c., zegge per maand 633.30

$$\frac{633.30}{36} = 17 \text{ fr. } 60 \text{ c.}$$

36

Maar na 18 stortingen houdt de cliënt op te betalen.

Volgens § 4 van artikel 2 van het koninklijk besluit zal de overeenkomst dus verbroken zijn na 20 maanden, het is te zeggen, in het onder het oog genomen voorbeeld, op 1 Juli 1936.

Laten wij veronderstellen dat de verkoopkoers op den dag dat de overeenkomst verbroken is 503 frank bedraagt, bedrag waarbij de interesten dienen gevoegd loopende sedert den vervalldag van het laatste rentebewijs tot den dag van den verkoop, dit is dus van 15 Juni 1936 tot 1 Juli 1936 of 15 dagen à 5 t. h. op 500 frank, zegge 1 fr. 5 c.

De gezamenlijke verkoopsprijs op den dag van de verbrekking bedraagt dus 503 + 1 fr. 5 c., d. i. 504 fr. 5 c.

De afrekening voor verbrekking van het contract wordt, volgens §§ 2 en 4 van artikel 2 van het besluit, opgemaakt als volgt:

DEBET

CREDIT

1. Koopprijs ter beurs verhoogd met de tot den dag van den aankoop loopende interesten, wanneer, volgens de notering ter beurs, de interesten bij den aankoop moeten worden vergoed, zegge, in dit geval 506 65	1. Gedane stortingen 18 × 17.60 = 316 80
2. Deel, evenredig aan de vervallen stortingen van het verschil tusschen den totalen koopprijs ter beurs op den dag van het sluiten van het contract, en den prijs van den afstand (633.50 - 506.65) × 20	Rentebewijs vervallen tijdens de stortingen gedaan tot uitvoering van het contract ... 25 »

36	
126.65 × 20	
of ————— =	70 35
36	
3. 10 t. h. van het bedrag der niet vervallen stortingen, zegge 10 t. h. van 16 × 17.60 of 10 t. h. van 281.60...	28 15
4. Terugbetaling te doen aan den overnemer	240 70
	<hr/>
	845 85

2. Verkoopsprijs ter beurs op den dag van de verbrekking, verhoogd met de interesten, wanneer, volgens de notering ter beurs, de interesten door den koper moeten worden vergoed, dit is in geld	504 05
	<hr/>
	845 85

Het is van zelfsprekend dat het, overeenkomstig het gemeen recht, den overlater vrij staat het contract niet te verbreken en de uitvoering er van te vervolgen.

d) De verplichtingen van den overlater, wanneer de titel in den loop van het contract wordt terugbetaald (art. 2, § 5).

Al die bepalingen zijn voor partijen bindend niettegenstaande elke er mede strijdige bepaling (art. 2, § 1).

* * *

Artikel 3 van het ontwerp verplicht de personen, die aan het publiek den afstand op afbetaling van premieëffecten aanbieden, een bijzonder boek bij te houden dat ze in staat zal stellen van de regelmatigheid van hun verhandelingen te doen blijken.

* * *

In welke mate is het besluit van toepassing op de verrichtingen, die op den dag van zijn inwerkingtreding aan den gang zijn?

Het scheen niet billijk aan de regelmatig afgesloten contracten te tornen.

Echter zal de bepaling, waarbij den overlater machtiging is verleend den titel in pand te geven, van den dag van de inwerkingtreding van het besluit af als niet bestaande aangezien worden, indien de titel op dat oogenblik niet in pand is gegeven, en verder zal de titel, indien het pand een einde neemt, daarna niet opnieuw in pand mogen gegeven worden.

Artikel 5, alinea 2 en volgende, geeft aan den procureur des Konings en aan elke andere belanghebbende partij het recht om van den voorzitter van de rechtbank van eersten aanleg van de woonplaats van den verweerder, uitspraak doende in kortgeding, de plaatsing onder sekwester te vorderen van elke onderneming tot afstand van premieëffecten op afbetaling, die door haar overgelaten en nog niet afgeleverde titels in pand heeft gegeven of waarvan het beheer de rechten van derden in gevaar brengt.

Indedaad thans worden talrijke ondernemingen van dien aard beheerd door personen, die geen zekerheid bieden en die dikwijls tot een vreemde nationaliteit behooren. Het is te vreezen dat zij, in verband met de nieuwe reglementaire bepalingen, zich zullen haasten hun actief te gelde te maken en er mee te verdwijnen.

KONINKLIJK BESLUIT (15 DECEMBER 1934).

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op litt. a), van n° III van artikel 1 der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Is verboden elke, tegen een in termijnen af te betalen koopsom aan het publiek aangeboden afstand van premieobligaties of van andere premieëffecten die niet genoteerd zijn in een openbare fondsen- en wisselkoers van het Rijk.

Art. 2, § 1. Elke tegen een in termijnen af te betalen koopsom aan het publiek aangeboden afstand van premieobligaties of van andere premieëffecten die in een openbare fondsen- en wisselbeurs van het Rijk genoteerd zijn, is, welke ook de vorm er van zij, en niettegenstaande elk strijdig geding, onderworpen aan de bepalingen van de onderstaande §§ 2, 3, 4 en 5.

§ 2. De prijs van den afstand mag, alle kosten, commissies en interesten inbegrepen, den prijs van aankoop

ter beurs den dag van het contract, eventueel vermeerderd met de door den koper te vergoeden loopende interesten, niet overschrijden met meer dan 15 t. h., 20 t. h., of 25 t. h., naar gelang de volledige afbetaling moet geschieden binnen het jaar, binnen de twee jaren of binneno een langer tijdsverloop.

§ 3. De eigendom van den titel gaat op het oogenblik van het contract over op den overnemer die, van dat oogenblik af, het voordeel van de rentebewijzen en andere aan den titel verbonden voordeelen geniet.

Zelfs met toelating van den overnemer, mag de overlater den titel niet in pand geven; hij moet hem vertoonen telkens als de overnemer het vordert.

§ 4. Het contract kan niet worden verbroken op grond van nietbetaling van den koopprijs, behalve indien de overnemer, na ten minste twee betalingen te hebben verzuimd, en daarna sedert vijftien dagen bij een aangeteekend schrijven in gebreke gesteld te zijn, aan zijn verplichtingen niet voldaan heeft.

In geval van verbreking wordt de rekening opgemaakt als volgt:

Op het crediet van den overnemer worden ingeschreven:

1° De gedane stortingen en het bedrag van de rentebewijzen van de andere door den overnemer verworven voordeelen, indien dat bedrag hem niet werd ter hand gesteld;

2° De waarde van den titel ter beurs op den dag van de verbreking, eventueel vermeerderd met de door den koper te vergoeden loopende interesten.

Op het debet van den overnemer worden ingeschreven:

1° De koopprijs van den titel ter beurs eventueel vermeerderd met de door den koper te vergoeden loopende interesten;

2° Een aan de vervallen stortingen evenredig deel van het verschil tusschen den koopprijs ter beurs op den dag van het sluiten van het contract, eventueel vermeerderd met de loopende interesten, en tusschen den prijs van den afstand, zonder dat bedoeld deel minder mag bedragen dan de eerste twee stortingen;

3° 10 t. h. van het bedrag van de niet vervallen stortingen.

Het saldo kan onmiddellijk worden geëischt.

§ 5. Indien, in den loop van het contract, de afgestane titel terugbetaald wordt, moet de overlater hem door een gelijkaardigen titel vervangen. Indien de terugbetaling al pari geschiedt, brengt de overlater het verschil tusschen de terugbetaalde som en den koopprijs van den nieuwen titel in rekening; indien de terugbetaling boven pari geschiedt, wordt het bedrag boven den koopprijs van den nieuwen titel, onmiddellijk aan den overnemer afgeleverd.

Art. 3. Al wie aan het publiek voorstelt, tegen een in termijnen af te betalen koopsom, premieobligaties of andere premieëffecten af te staan, moet een boek bijhouden, waarin de aangekochte, afgestane of afgeleverde titels met hun nummers dag aan dag zijn aangeduid.

Art. 4. Wordt beschouwd als schuldig aan misbruik van vertrouwen en gestraft met de door artikel 491 van het Strafwetboek voorziene straffen, de overlater die een titel in pand geeft, in strijd met de bepalingen van alinea 2 van § 3 van artikel 2.

Elke andere door den overlater begane inbreuk op de bepalingen van dit besluit wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot een jaar en met geldboete van 26 frank tot 1.000 frank.

Boek I van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, is op die misdrijven van toepassing.

Overgangsbepaling

Art. 5. Paragraaf 3 van artikel 2 is van toepassing zelfs op de contracten die vóór heden werden afgesloten, onder voorbehoud van de gevestigde panden.

Op vordering van den procureur des Konings of van elke belanghebbende partij, kan de voorzitter van de rechtbank van eersten aanleg van de woonplaats van den verweerder

der, uitspraak doende in kortgeding, elke onderneming tot afstand van premieëffecten op afbetaling, die door haar afgestaan en nog niet afgeleverde titels in pand heeft gegeven, of waarvan het beheer de rechten van de overnemers in gevaar brengt, onder sequester stellen.

Met eerbiediging van de zakelijke rechten op de verkochte titels toegekend, beheert de sequester de onderneming en houdt de hand aan de uitvoering van de contracten; hij oordeelt, in ieder afzonderlijk geval, of er gronden zijn om zich op de in het contract gestelde ontbindende voorwaarde te beroepen.

De kosten en het honorarium van den sequester worden begroot door den voorzitter van de rechtbank; zij komen ten laste van de onderneming en worden bij voorrecht gekweten.

Art. 6. Dit besluit treedt in werking op den dag van zijn bekendmaking.

Art. 7. — Onze Minister van Justitie is belast met de uitvoering van dit besluit.

Controle op de private spaarkassen en de ondernemingen die, zonder depositobanken te zijn, gelddeposito's ontvangen.

Verslag aan den Koning.

Sire,

De Staat mag niet onverschillig blijven ten opzichte van de talrijke weinig goeude lieden die de gewone cliënteel van de spaarkassen uitmaken en die over het algemeen niet op de hoogte zijn van de financiële vernichtingen, evenmin als van het risico, dat hun deposito's kunnen loopen. De rechten van die personen moeten beschermd worden, te meer daar zij, door hun werkzaamheid en hun spaarzin, een aanzienlijke rijkdom voor de gemeenschap beteekenen.

Het is niet aannemelijk dat het den eersten den beste, hij weze Belg of vreemdeling, toegelaten is, de spaarpenningen, die bedoelde personen vaak met veel inspanning vergaarden, in deposito te ontvangen zonder zich te moeten onderwerpen aan eenige controle in zake het beheer van de beleggingen die hij er in gelukte in handen te krijgen.

In de meeste vreemde landen, waar de toestanden bij de onze kunnen worden vergeleken, hebben die beschouwingen van openbaar nut den wetgever tot een tusschenkomst geroepen.

Artikel 1, III° litt. A, der wet van 31 Juli 1934 machtigt den Koning de noodige maatregelen te nemen. Het besluit dat de regering de eer heeft aan den Koning ter goedkeuring vóór te leggen werd opgemaakt aan de hand van de werkzaamheden van de commissie voor het gespaard vermogen.

Evenals de commissie voor het gespaard vermogen, meent de regering niet dat de private spaarkassen volstrekt dienden verboden. Maar een reglementeering van die spaarkassen acht zij volstrekt noodzakelijk. Op juridisch gebied is een spaarbelegging een belegging gelijk een andere geldbelegging. Alleen is er een economisch verschil, en dat verschil ontstaat uit het gemeenschappelijk inzicht zoowel van dengene die het deposito doet als van dengene die het ontvangt, om het te beschouwen als een spaardeposito.

De organismen die dergelijke deposito's ontvangen zijn tweërlei: De eerste bedienen zich van de benaming «spaarkas» of gebruiken boekjes om van die deposito's toe doen blijken. Door zoo te handelen, stichten zij verwarring in den geest van het publiek, dat namelijk dergelijke beleggingen vereenzelvigd met die van de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, wier bedrijvigheid onder Staatswaarborg uitgeoefend wordt, en boezemen zij de beleg-

gers een gevoel van veiligheid in, dat op niets berust. Voor die organismen dient een strenge reglementeering ingevoerd. Zij zullen hun bedrijvigheid niet mogen uitoefenen of voortzetten dan krachtens een toelating van den Koning, onder de in het besluit aangeduide voorbehouden. Hun kapitaal, hun beleggingen moeten de terugbetaling van de deposito's verzekeren. Een minimum kapitaal is diensvolgens vereischt; de als deposito toevertrouwde sommen mogen niet worden vastgelegd. De beleggingen moeten worden gedaan in dezelfde voorwaarden als die door de wet van 16 Maart 1865 voorgeschreven voor de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas. Het beheer zelf van die ondernemingen staat onder het toezicht van het Centraal Bureau voor de kleine spaarders.

Andere organismen, die overigens verschillen van de depositobanken waarvan het statuut door het koninklijk besluit van 22 Augustus 1934 werd vastgesteld, ontvangen spaardeposito's of zullen ze eerlang ontvangen, zonder gebruik te maken van de benaming «spaarkas» of, om van die deposito's te doen blijken, zonder zich te bedienen van boekjes, welke zouden kunnen verward worden met de spaarboekjes gebruikt door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas. Die deposito's hebben in rechte, hetzelfde karakter als die welke aan de deposito-banken worden toevertrouwd. Toch hebben zij een eigenschap die hen van elkander onderscheidt. In het oog van beide partijen zijn zij feitelijk echte spaarbeleggingen, maar zij kunnen onmogelijk worden verward met de deposito's door den Staat gewaarborgd. Indien dus de wetgeving, in te voeren voor die deposito's die meestal worden toevertrouwd aan organismen van maatschappelijk belang, ongeveer op dezelfde leest moet zijn geschoeid als de voor de deposito-banken geldende wetsbepalingen, moet zij toch, op het stuk van de samenstelling van het kapitaal van die organismen, rekening houden met hun bijzonderen toestand en, op het stuk van de belegging van de in bewaring gegeven fondsen, strengere regelen voorzien dan opgelegd zijn aan de deposito-banken. Dit geschiedt in het aan Uwe Majesteit voorgelegde ontwerp van besluit.

Doch, of het private spaarkassen betreft, die openlijk spaardeposito's ontvangen, of wel instellingen die deposito's ontvangen welke feitelijk kleine spaardeposito's zijn, steeds moeten strenge straffen de inachtneming van de wetsbepalingen waarborgen. Daarvoor zorgt eveneens het ontwerp van besluit.

KONINKLIJK BESLUIT (15 DECEMBER 1934).

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op artikel 1, nr III, litt. a, der wet van 31 Juli 1934, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten;

Op de voordracht van Onze Ministers, die er in den Raad over beraadslaagd hebben.

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Vallen onder de toepassing van dit besluit:

1° De ondernemingen die, tegen uitkeering van interesten, deposito's in geld ontvangen en daarbij gebruik maken van de benaming «spaarkas» of van eenige andere benaming in verband met het woord «sparen» of die, om van die deposito's te doen blijken, zich bedienen van boekjes welke, door hun vorm of hun vermeldingen, zouden kunnen verward worden met de spaarboekjes gebruikt door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas;

2° De ondernemingen, behalve de depositobanken voor welke Ons besluit van 22 Augustus 1934 geldt, die, zonder gebruik te maken van de benaming «spaarkas» of van eenige andere benaming in verband met het woord «spa-

ren», of zonder zich te bedienen van boekjes die zouden kunnen verward worden met de spaarboekjes van de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, deposito's in geld ontvangen tegen uitkeering van interesten.

AFDEELING I. — Private Spaarkassen.

Hoofdstuk I. — Toelating.

Art. 2. De door 1° van artikel 1 bedoelde ondernemingen mogen hun bedrijvigheid in het Rijk slechts aanvangen of voortzetten nadat zij daartoe door den Koning zijn gemachtigd.

Art. 3. De toelating wordt afhankelijk gesteld van de volgende voorwaarden :

1° De onderneming moet regelmatig opgericht zijn in den vorm van een vennootschap op aandeelen of van een Belgische cooperatieve vennootschap, of, indien het een onderneming geldt die haar zetel in het buitenland heeft, moet zij opgericht zijn in den vorm van een vennootschap op aandeelen en gerechtigd zijn om, in haar land van herkomst, de door artikel 1, n° 1, voorziene verrichtingen te doen;

2° De onderneming moet, wat betreft haar statuten, haar financiële inrichting en haar beheer, zich schikken naar de voorschriften van dit besluit.

Art. 4. De aanvraag om toelating wordt gericht tot den Minister van Financiën. Daarbij worden gevoegd :

1° De statuten en al de inlichtingen welke er kunnen toe bijdragen om van den financieelen toestand der onderneming te doen blijken;

2° De algemeene voorwaarden van de spaardeposito's. Indien de maatschappelijke zetel niet in België gevestigd is, moet de maatschappij doen blijken dat zij gerechtigd is om als spaarkas op te treden in het land waar zij haar zetel heeft.

Art. 5. De aanvraag om toelating wordt voor advies onderworpen aan het Centraal Bureau voor de kleine spaarders, en, na de ontbinding van dat bureau, aan eene bij koninklijk besluit ingestelde commissie.

De lijst van de toegelaten maatschappijen wordt in het «Staatsblad» bekendgemaakt.

Art. 6. Geen wijziging aan de vereischten voorzien bij 2° van artikel 4, kan van kracht worden tenzij op grond van het eensluidend advies van het Centraal Bureau voor de kleine spaarders, en, na de ontbinding van dat bureau, van de commissie die bij koninklijk besluit zal worden ingesteld.

Hoofdstuk II. — Oprichting van de ondernemingen.

Art. 7. Het in geld onderschreven maatschappelijk kapitaal van de vennootschappen op aandeelen die onder de toepassing van deze afdeeling vallen, mag niet minder bedragen dan vijf millioen frank volledig gestort.

Voor de kapitaalsinschrijving en de volstorting der aandeelen wordt niet als werkelijken inbreng beschouwd de inbreng bestaande in uitslagen van studiën of bemoeiingen, handelsbetrekkingen, documenten, financiële combinaties, organisatie van kantoren of agentschappen en andere elementen waarvan de waarde practisch onbepaalbaar is.

Het maatschappelijk fonds van de cooperatieve vennootschappen, in geld onderschreven, mag niet minder bedragen dan twee millioen frank, volledig volgestort. Dit maatschappelijk fonds zal onaangetast blijven tot aan het verstrijken van den termijn of tot aan de vereffening van de vennootschap. Bovenstaande minima zijn niet afzonderlijk vereischt voor de collectiviteiten die werkzaam zijn onder rechtstreeksche contrôle van een vereeniging of een verbond die verscheidene, gelijkaardige, aan een eenvormige reglementeering onderworpen vereenigingen groepeeren en die, in hun geheel, het vereischte maatschappelijk fonds bezitten.

De cooperatieve vennootschappen moeten bovendien voorschrijven dat jaarlijks de toestand van het maatschappelijk kapitaal, samen met de balans en de winst-

en verliesrekening moet worden neergelegd ter griffie van de rechtbank van koophandel waar de maatschappelijke zetel gevestigd is.

De oproeping tot de algemeene vergadering welke groepen is om de balans en de winst- en verliesrekening goed te keuren, wordt, acht dagen vóór de vergadering, aan de vennoten toegestuurd, zonder dat echter bewijs van die formaliteit moet geleverd worden. De balans en de winst- en verliesrekening worden samen met de oproeping, aan de vennoten medegedeeld.

Art. 8. De buitenlandsche ondernemingen, opgericht onder den vorm van vennootschappen op aandeelen, kunnen onder dezelfde voorwaarden als de Belgische ondernemingen, toelating krijgen om de bij deze afdeeling bedoelde verrichtingen te doen.

De toelating kan echter geweigerd worden aan die ondernemen waarvan het land van herkomst geen gelijkwaardige voordeelen toekent aan de Belgische ondernemingen.

Zij zijn er toe verplicht in België een bedrijfszetel in te richten, waar zij woonplaats kiezen.

Zij stellen een gevolmachtigde aan, die voor opdracht heeft ze te vertegenwoordigen zoowel bij de Regeering als tegenover private personen, en die zijn woonplaats en zijn verblijfplaats heeft in België.

Zij hebben een afzonderlijk beheer en houden een afzonderlijke boekhouding voor al de in België ontvangen deposito's.

De deposito's, die zij in België ontvangen, bewaren zij in België en maken zij aldaar rendeerdend.

Hoofdstuk III. — Beheer van de private spaarkassen.

Art. 9. De kapitalen die, te rekenen van het van kracht worden van dit besluit, als spaardeposito's worden toevertrouwd aan de ondernemingen bedoeld in 1° van artikel 1, worden door deze laatste belegd onder de voorwaarden bepaald door de volgende artikelen.

Art. 10. Bedoelde kapitalen worden, wat de beleggingen betreft, in twee categorieën ingedeeld :

1° Het bedrijfskapitaal en het gedeelte bestemd voor voorloopige beleggingen;

2° Het gedeelte bestemd voor vaste beleggingen.

Art. 11. Het bedrijfskapitaal en het gedeelte bestemd voor de voorloopige beleggingen, worden op een van de volgende wijzen aangewend :

1° Disconto van wisselbrieven en van orderbriefjes;

2° Voorschotten op handelseffecten;

3° Voorschotten op warrants;

4° Voorschotten op de Belgische Staatsfondsen of op door den Belgischen Staat gewaarborgde fondsen, op de fondsen van de kolonie of door de kolonie gewaarborgd, op de obligaties van de Belgische provincies en gemeenten, op de obligaties van het Belgisch Gemeentekrediet, van de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid, van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen;

5° Deposito's in de Nationale Bank van België, in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, in de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid en, in de mate waarin de desbetreffende reglementen het zullen toelaten, in de aan dit besluit onderworpen centrale kassen waarbij de ondernemingen zijn aangesloten.

Art. 12. Het gedeelte dat voor vaste beleggingen is bestemd wordt rendeerdend gemaakt door een van de volgende beleggingen :

1° Belgische Staatsfondsen of fondsen door den Belgische Staat gewaarborgd, fondsen van de kolonis of door de kolonie gewaarborgd; obligaties van de Belgische provincies of gemeenten, obligaties van het Belgisch Gemeentekrediet, van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen, van de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen, van de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid; alle andere effecten, door den Minister van Financiën toegelaten;

2° Hypothecaire leeningen;

3° Deposito's in de Nationale Bank van België, in de

Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid, in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas en, in de mate waarin de desbetreffende reglementen het zullen toelaten, in de aan dit besluit onderworpen centrale kassen waarbij de ondernemingen zijn aangesloten;

4° Alle andere beleggingen welke zijn toegelaten door het Centraal Bureau voor de kleine spaarders.

Art. 13. Zijn uitdrukkelijk uitgesloten, alle beleggingen die bestaan in vennootsaandeelen, in gelijk welke deelbewijzen van maatschappijen of vereenigingen van welken aard ook, die rechtstreeks of onrechtstreeks nijverheids-, landbouw- of handelsondernemingen of -verrichtingen ten doel hebben, behoudens, in een verhouding die niet meer mag bedragen dan een tiende van de als spaardeposito's toevertrouwde kapitalen, de aandelen, kapitaal-aandeelen of deelbewijzen van ondernemingen die zelf onder de toepassing van dit besluit vallen.

Art. 14. De met de spaarverrichtingen overeenstemmende fondsen en waarden worden bij voorrecht aangevend in de na te vermelden orde:

1° Tot de betaling van de fiscale of strafrechterlijke geldboeten en van de kosten van bekendmaking door de onderneming krachtens dit besluit opgelopen;

2° Tot de terugbetaling van de spaardeposito's.

Art. 15. De toegelaten ondernemingen die zich niet enkel bezighouden met spaarverrichtingen moeten, voor deze laatste, een afzonderlijk beheer, een afzonderlijke kas en een afzonderlijke boekhouding hebben.

Hoofdstuk IV. — Contrôle.

Art. 16. De dor deze afdeling bedoelde ondernemingen staan onder de contrôle van de regeering. Deze contrôle wordt uitgeoefend door het Centraal Bureau voor de kleine spaarders, en, na ontbinding van dat bureau, door de commissie die daartoe bij koninklijk besluit zal worden opgericht. De contrôleverordening wordt bij koninklijk besluit vastgesteld; zij bepaalt inzonderheid de verplichtingen van de ondernemingen wat betreft het ter inzage geven van de boeken, contracten, comptabiliteitsstukken en andere documenten, de vermeldingen aan te brengen op de prospectussen, omzendbrieven, aanplakbrieven, en andere voor het publiek bestemde schriftten, de indiening van het jaarverslag over de verrichtingen.

Art. 17. De akten en bescheiden waarvan de bekendmaking voorgeschreven is door dit besluit en door de samengeschiede wetten op de handelsvennootschappen worden bekendgemaakt in een bijzondere verzameling, als bijlage bij het «Staatsblad».

Art. 18. De aan deze afdeling onderworpen ondernemingen dragen de kosten die uit het toezicht en de contrôle van de regeering voortvloeien, en wel naar de door de contrôleverordening vast te stellen verhouding.

Hoofdstuk V. — Intrekking van de toelating.

Art. 19. De aan een onderneming verleende toelating om haar bedrijvigheid uit te oefenen wordt, op advies van het Centraal Bureau voor de kleine spaarders, en, na ontbinding van dat bureau, op advies van de commissie die bij koninklijk besluit zal worden opgericht, ingetrokken bij koninklijk besluit, indien het bewezen is dat de onderneming haar werkzaamheden niet meer uitoefent, overeenkomstig haar statuten of overeenkomstig dit besluit en de door dit besluit voorziene uitvoeringsverordeningen.

Art. 20. De intrekking kan niet worden uitgesproken tenzij na het verstrijken van een termijn, door den Minister van Financiën te bepalen om de onderneming in de mogelijkheid te stellen haar toestand te regulariseeren en uitteleg te geven en verantwoording te doen.

Art. 21. Het besluit tot intrekking of een nadien in de zelfde omstandigheden genomen koninklijk besluit gelast, desvoorkomend, de geschikte maatregelen om de rechten van de geldbeleggers te vrijwaren.

Art. 22. De ondernemingen waarvan de toelating werd

ingetrokken blijven aan de contrôle van het Centraal Bureau voor kleine spaarders onderworpen totdat al hare verbintenissen in België vereffend zijn.

Hoofdstuk VI. — Algemeene bepalingen.

Art. 23. — De maatschappijen opgericht onder het regiem van de in de kolonie geldende wetten vallen slechts onder de toepassing van deze afdeling indien zij, in het moederland, verrichtingen doen zooals voorzien in artikel 1.

Art. 24. Onder voorbehoud van de door deze afdeling voorziene afwijkingen, vallen de maatschappijen waarvoor deze afdeling geldt, onder de toepassing van de bepalingen van titel IX van Boek I van het Wetboek van Koophandel.

Art. 25. De bepalingen van deze afdeling worden van kracht op 1 Juli 1935.

Art. 26. — De Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, alsmede de gemeente-spaarkassen en de spaarkassen onder waarborg van een gemeente, die op 1 Januari 1932 bestonden, vallen niet onder de toepassing van dit besluit.

Hoofdstuk VII. — Overgangsbepalingen.

Art. 27. Bij afwijking van de bepalingen van hoofdstuk I van deze afdeling, zijn vrijgesteld van de verplichting de toelating aan te vragen om hun bedrijvigheid uit te oefenen, de Belgische ondernemingen opgericht onder den vorm van vennootschappen op aandelen of van coöperatieve vennootschappen die deposito's ontvangen in de voorwaarden voorzien in 1° van artikel 1 en die, vóór 1 Juli 1935, doen blijken:

1° Dat zij sedert ten minste 5 jaren bestaan;

2° Dat hun maatschappelijk kapitaal, in geld onderschreven, ten minste 5 miljoen frank bedraagt, indien zij werden opgericht onder den vorm van vennootschappen op aandelen, of ten minste 2 miljoen frank, indien zij werden opgericht onder den vorm van coöperatieve of mutualistische maatschappijen, verbonden of vereenigingen, volgens de modaliteiten voorzien bij artikel 7, 3° alinea;

3° dat zij het beheer hebben over de spaardeposito's voor een bedrag gelijk aan ten minste 10 miljoen frank.

De lijst van in dit artikel bedoelde ondernemingen wordt in het «Staatsblad» bekendgemaakt door de zorg van den Minister van Financiën.

Voor de collectiviteiten die werkzaam zijn onder de rechtstreeksche contrôle van een vereeniging of een verbond die verschillende gelijkaardige aan een eenvormige reglementeering onderworpen vereenigingen groepeeren, worden bovenstaande voorwaarden beschouwd als vervuld zoowel wat betreft het federatief organisme als de aangesloten organismen, indien het federatief organisme sedert ten minste vijf jaar bestaat en indien aan bovenstaande voorwaarden over het algemeen voldaan is.

De laatste alinea van artikel 7 is bovendien toepasselijk op de ondernemingen opgericht onder den vorm van coöperatieve vennootschappen.

Art. 28. De ondernemingen die binnen het Rijk werkzaam zijn, en die niet krachtens artikel 27 vrijgesteld zijn van de verplichting de toelating aan te vragen, zijn er toe gehouden de in artikel 4 voorziene aanvraag te doen binnen zes maanden, te rekenen van den dag waarop dit besluit wordt bekendgemaakt.

Zij mogen voorloopig hun bedrijvigheid voortzetten totdat hun aanvraag haar beslag heeft gekregen.

De lijst van die ondernemingen wordt in het «Staatsblad» bekendgemaakt door de zorg van den Minister van Financiën.

Art. 29. De ondernemingen bedoeld in 1° van artikel 1 moeten, om niet te vallen onder de toepassing van de bepalingen van deze afdeling, vóór 1 Juli 1935 ophouden gebruik te maken van de benaming «spaarkas» of van eenige andere benaming in verband met het woord «sparen» en, om van de ontvangst van de hun gedane deposito's te doen blijken, zich te bedienen van boekjes welke, door hun vorm of hun vermeldingen, zouden kunnen verward worden

met de spaarboekjes gebruikt door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas.

De wijzigingen die met dat doel aan hun statuten zouden moeten worden aangebracht, kunnen worden ingevoerd door een eenvoudige beslissing van den raad van beheer of van de zaakvoerders, onder voorbehoud van de goedkeuring door de eerste gewone algemeene vergadering welke op die beslissing zal volgen.

Art. 30. Om de vennootschappen die onder toepassing van dit besluit vallen toe te laten zich te schikken naar de bepalingen van dit besluit, kunnen de beheerraad of de zaakvoerders beslissen dat het afsluiten van de rekeningen, het opmaken van de balans en de bijeenroeping van de algemeene vergadering, welke volgens de statuten vóór 1 Juli 1935 werden vastgesteld, met zes maanden zullen worden verdaagd.

AFDEELING II. — Maatschappijen en ondernemingen die gelddeposito's ontvangen.

Art. 31. Vallen onder de toepassing van de bepalingen van deze afdeling, de ondernemingen, andere dan de depositobanken voor dewelke Ons besluit van 22 Augustus 1934 geldt, en inzonderheid de mutualistische en cooperatieve vennootschappen die gelddeposito's tegen betaling van interesten in ontvangst nemen:

1° Mits zij geen gebruik maken van de benaming «spaar-kas» of van elke andere benaming in verband met het woord «sparen»;

2° Mits zij, om van de deposito's te doen blijken, zich niet bedienen van boekjes die door hun vorm of hun vermeldingen zouden kunnen verward worden met de spaarboekjes gebruikt door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas.

Art. 32. Het in geld onderschreven maatschappelijk kapitaal van de vennootschappen op aandelen mag niet minder bedragen dan vijf miljoen frank, volledig volgestort.

Wordt voor de kapitaalschrijving en de volstorting der aandelen niet als werkelijken inbreng beschouwd, de inbrenging bestaande in uitslagen van studiën of bemoeiingen, handelsbestrekkingen, documenten, financieele combinaties, organisatie van kantoren of agentschappen en andere elementen waarvan de waarde onbepaalbaar is.

Het maatschappelijk fonds van de cooperatieve vennootschappen, in geld onderschreven, mag niet minder bedragen dan twee miljoen frank, volledig volgestort. Dit maatschappelijk fonds zal, krachtens de statuten onaangetast blijven tot aan het verstrijken van den termijn of tot aan de vereffening van de vennootschap. Bovenstaande minima zijn niet afzonderlijk vereischt voor de collectiviteiten, die werkzaam zijn onder de rechtstreeksche contróle van een vereeniging of een verbond die verscheidene gelijkaardige, aan een eenvormige reglementeering onderworpen vereenigingen groepeeren, en die in hun geheel het vereichte maatschappelijk fonds bezitten.

Art. 33. De kapitalen welke te rekenen van het van kracht worden van dit besluit als gelddeposito's tegen uitkeering van interest worden toevertrouwd aan de bij de twee vorige artikelen bedoelde ondernemingen, worden door die ondernemingen belegd als volgt:

1° Disconto van wisselbrieven en van orderbrieven;

2° Voorschotten op handelseffecten;

3° Voorschotten op warrants;

4° Voorschotten op de Belgische staatsfondsen of op door den Belgischen Staat gewaarborgde fondsen, op de fondsen van de Kolonie of door de Kolonie gewaarborgd, op de obligaties van de Belgische provincies en gemeenten, op de obligaties van het Belgisch gemeentecrediet, van de Nationale Maatschappij voor krediet aan de nijverheid, van de Nationale Maatschappij van Belgische Spoorwegen, van de Nationale Maatschappij van Buurtspoorwegen, op alle andere door den Minister van Financiën toegelaten effecten;

5° Hypothecaire leeningen;

6° Beleggingen in Belgische deposito-banken, in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, in de gemeente-kassen of in de kassen onder waarborg van een gemeente, in de

centrale kassen, alsmede in andere maatschappijen of organismen die onder toepassing van dit besluit vallen;

7° Voorschotten aan hun leden toegekend mits stelling van een voldoende zekerheid;

8° Gebruik door de maatschappij zelf voor handelsverrichtingen die binnen het kader van hare handelsbedrijvigheid vallen;

9° Voorschotten aan verbruikcooperatieven of aan organismen met een professioneel doel die van haar afhangen of aan haar contróle onderworpen zijn;

10° Voorschotten, aandelen, of deelbewijzen in ondernemingen welke zelf onder dit besluit vallen;

11° Alle andere beleggingen welke zijn toegelaten door het Centraal Bureau voor de kleine spaarders.

Art. 34. De ondernemingen die zich niet enkel bezighouden met deposito-verrichtingen moeten, voor deze laatste, een afzonderlijk beheer, een afzonderlijke kas en een afzonderlijke boekhouding hebben.

De met de deposito-verrichtingen overeenstemmende fondsen en waarden worden bij voorrecht aangewend in de na te vermelden orde:

1° Tot de betaling van de fiscale of strafrechtelijke geldboeten en van de kosten van bekendmaking door de onderneming bij toepassing van dit besluit opgelopen;

2° Tot de terugbetaling van de deposito's.

Art. 36. Zijn toepasselijk op de door deze afdeling bedoelde ondernemingen, de bepalingen voorzien door de artikelen 29 en 30 van dit besluit.

AFDEELING III. — Overgangsbepalingen

Art. 37. De ondernemingen die hun beleggingen hebben gedaan op een andere wijze dan voorzien is door dit besluit, moeten, ten ware het Centraal Bureau voor de kleine spaarders hen van die verplichting zou ontslaan, zich splitsen in twee onderscheiden ondernemingen.

Zij zullen in het bezit mogen blijven van het kapitaal van een hulpmaatschappij aan welke zij, bij wijze van inbreng of van verkoop, het bezit dat zij, bij toepassing van dit besluit, voortaan niet meer zouden mogen verwerven, afstaan.

Art. 38. Het Centraal Bureau voor de kleine spaarders is gemachtigd het bezit van de spaarmaatschappijen en van de hulpmaatschappijen roerend te maken in de voorwaarden voorzien in zijn huishoudelijk reglement.

Art. 39. Op de oprichtingsakten van vennootschappen, de akten van verdeling of van vereffening, de akten tot wijziging van de statuten, de akten van versmelting, de akten die van den inbreng van roerende en onroerende goederen doen blijken, en over het algemeen alle akten die doen blijken van of melding maken van verrichtingen welke gedaan werden met het oog op de naleving van dit besluit, zal geen enkel registratie- of overschrijvingsrecht mogen worden gevestigd, met uitsluiting echter van het algemeen vast registratierecht. De verrichtingen die hiervan het gevolg zullen zijn zullen geen aanleiding kunnen zijn tot opvordering hetzij van de bedrijfsbelasting, hetzij van de mobiele belasting, hetzij van gelijk welke andere door de huidige wetgeving opgelegde belasting, waarvan de heffing is toevertrouwd aan het bestuur der rechtstreeksche belastingen.

Om het voordeel van die fiscale vrijstellingen te genieten, zullen de akten moeten verleden zijn en de verrichtingen gedaan vóór 1 Juli 1936.

Het honorarium voor de akten verleden in uitvoering van dit besluit worden vastgesteld overeenkomstig artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 Augustus 1934, houdende wijziging van het tarief der notarissen.

Art. 40. Artikel 17, § 1, 5°, C, van de wet van 13 Juli 1930 blijft van toepassing op de door dit besluit bedoelde ondernemingen.

AFDEELING IV. — Strafbepalingen.

Art. 41. Met gevangenisstraf van één maand tot één jaar en met geldboete van 1,000 frank tot 10.000 frank of met één van die straffen alleen worden gestraft:

1° De beheerders, bestuurders, zaakvoerders of aangestelden van een niet in overeenstemming met dit besluit toegelaten onderneming, die gebruik hebben gemaakt van de benaming «spaarbank» of van eenige andere benaming waarin een met het woord «sparen» verband houdende uitdrukking voorkomt, of die, om te doen blijken van de ontvangst der deposito's of der stortingen, zich bediend hebben van boekjes welke, door hun vorm of hun vermeldingen, kunnen verward worden met de spaarboekjes gebruikt door de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas;

2° De beheerders, bestuurders, zaakvoerders of aangestelden van om het even welke onderneming die verrichtingen waarop dit besluit toepasselijk is hebben voorgesteld of afgesloten, of die, in verband met die verrichtingen, aan publiciteit hebben gedaan, zonder dat die onderneming de in artikel 2 voorziene toelating heeft bekomen of nadat die toelating niet meer geldig was.

De vonnissen van veroordeeling worden op kosten van de veroordeelden in hun geheel bekendgemaakt in de bijzondere verzameling voorzien in artikel 17, alsmede in ten minste twee door de rechtbank aan te wijzen dagbladen. De bekendmaking geschiedt op vordering van het openbaar ministerie.

De opheffing van de misbruikte benaming kan bevolen worden.

Artikel 9 der wet van 31 Mei 1888 is niet van toepassing op de bekendmaking van het vonnis noch op de opheffing van de benaming.

Art. 42. Met de in artikel 41 voorziene straffen worden gestraft de beheerders, bestuurders, zaakvoerders of aangestelden van de aan dit besluit onderworpen ondernemingen die, in de boekjes, contracten, prospectussen, omzendbrieven, aanplakbrieven of andere voor het publiek bestemde bescheiden, achter hunne firma de vermelding «Private onderneming beheerd door het koninklijk besluit van 15 December 1934» niet hebben geplaatst, of die, in die titels of bescheiden, gewag hebben gemaakt van de regeeringscontrole.

Art. 43. In geval van herhaling binnen vijf jaar na een eerste veroordeeling, kan het maximum van de bij de artikelen 41 en 42 voorziene straffen verdubbeld worden.

Art. 44. Met de geldboete voorzien in artikel 176 van de samengeschatte wetten op de handelsvennootschappen worden gestraft de zaakvoerders van de aan dit besluit onderworpen cooperatieve vennootschappen die de winsten verliesrekening en den toestand van het maatschappelijk kapitaal niet hebben gevoegd bij de ter griffie van de rechtbank van koophandel neergelegde balans. De er op gestelde straffen zijn die voorzien in artikel 179, indien het misdrijf met een bedrieglijk opzet werd gepleegd.

Met dezelfde straffen worden gestraft de beheerders, bestuurders, zaakvoerders of aangestelden van gelijk welke door dit besluit bedoelde onderneming die de voorschriften van de artikelen 9, 10, 11, 12 en 13 van dit besluit, betreffende de belegging waarover die ondernemingen het beheer hebben, niet hebben nageleefd.

Art. 45. De valsche verklaringen of bedrieglijke achterhoudingen in de ter voldoening aan de artikelen 4, 6 en 16 overgelegde bescheiden, worden gestraft met de straffen voorzien door de artikelen 196 en 214 van het Wetboek van Strafrecht.

Art. 46. Het eerste boek van het Wetboek van Strafrecht, met inbegrip van hoofdstuk VIII, en artikel 85, is toepasselijk op de door de vorige artikelen voorziene misdrijven.

Art. 47. De ondernemingen zijn burgerlijk aansprakelijk voor de geldstraffen uitgesproken tegen hun beheerders, bestuurders, zaakvoerders en aangestelden.

Art. 48. Onze Minister van Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 15n December 1934.

RECHTERLIJK LEVEN

De Heer Dierckxsens 25 jaar Vrederechter

Sedert een kwart eeuw spreekt de heer Jan Dierckxsens recht over de rechtsonderhoorigen van het kanton Borgerhout, een der belangrijkste van het land, vermits het op dit oogenblik meer dan 160.000 inwoners telt.

Sedert 25 jaar heeft deze Magistraat de steeds belangrijker wordende taak van kantonrechter vervuld... Een heele bladzijde geschiedenis ligt in deze zinsnede besloten.

Dit gebeuren mocht niet ongemerkt voorbijgaan.

De gedachte van een huldebetoon werd opgevat, maar leed bijna schipbreuk op de absolute weigering van den persoon die er het voorwerp van moest worden. Enkel een herdenking in den meer intiemen kring van de in het kanton zelf gevestigde advocaten en notarissen kon hem eindelijk «opgedrongen» worden.

Het waren dan ook hoofdzakelijk menschen die in het kanton wonen, of hadden gewoond, die op Vrijdag, 14 December, bijeenkwamen in het stemmig werkkabinet van den heer Vrederechter, te samen met eenige anderen, hoofdzakelijk gewezen medestudenten van den tijd der Alma Mater.

Het woord werd het eerst gevoerd door Mter Emiel Vrints, eerste plaatsvervanger. De heer Vrints sprak de gevoelens van waardeering uit die iedereen, die ooit met den heer Dierckxsens in aanraking kwam, voor dezen waardigen en edelmoedigen Magistraat koestert. Namens de aanwezigen bood hij aan den heer Dierckxsens als gedenkenis een prachtig portret van de hand van kunstschilder Opsomer aan. Hij zegde onder meer het volgende:

«Gedurende de 25 jaren dat gij den Zetel bekleedt, hebt gij steeds uwe taak volbracht met toewijding en waardigheid.

In de duizenden geschillen welke gij hebt beslecht was steeds de billijkheid het richtsnoer van uwe uitspraken; de spitsvondigheden van de proceduur en de geleerdheid van rechtsleer en rechtspraak konden uwe geestdrift niet opwekken, noch u bewegen om de strenge toepassing van een wettekst boven de eischen van recht en rechtvaardigheid te verkiezen.

Hoewel in de uitoefening van uw recht het gezag dat van U uitgaat vooral op den voorgrond treedt, ondervinden pleiters en rechtsonderhoorigen bijzonder wanneer het de belangen van zwakken en minderbedeelden betreft, dat uw hart beziel is met gevoelens van goedheid en edelmoedigheid die de leidraad vormen van uwe beslissingen, en die de betrekkingen met U aangenaam maken.

Wat wij steeds in U bewonderd hebben is de volstrekte onpartijdigheid in uwe uitspraken. Buiten de bestanddeelen der zaak heeft geen enkele omstandigheid, geene enkele beschouwing, geene enkele persoonlijke vriendschap ooit eenigen invloed op uwe rechtsbedeeling kunnen uitoefenen. De eerste regel van uwe ambtvervulling was steeds: Elk het zijne te geven volgens de regelen eener onwrikbare rechtvaardigheid.

Omdat wij deze hoedanigheden steeds bij U vastgesteld en in U bewonderd hebben bieden wij U vandaag onze oprechte hulde.

Wij hebben uwe gevoelens van ootmoedigheid moe-

ten geweld aandoen, voornamelijk wánnere wij uwe toestemming verzochten in het doen uitvoeren van uw portret. Thans zijn wij gelukkig U uwe beeltenis, geschilderd door kunstenaar Isidoor Opsomer, te mogen aanbieden, als eene duurzame herinnering aan de hartelijke betooging van heden.

Het portret dat wij U aanbieden heeft U niet geveleid of gesmukt; het is geen bloemenkrans, geen klatergoud, maar het zit vol kracht en waarheid; de kunstenaar heeft uwe ziel gezocht en heeft ze gevonden. In rijke kleuren heeft hij door de scheppende kracht van zijn penseel de fijne trekken van uw gelaat doen leven en heeft hij U afgebeeld als een man van kalmte en zekerheid, gezag en edelmoedigheid, ook wel van verborgen levenslust en luim, welke eigenschappen steeds uwen levenswandel hebben gekenschetst.

Wij verzoeken U, geachte heer Vrederechter, het portret te willen aanvaarden als een blijk van genegenheid en hulde en als eene blijvende herinnering aan de plechtigheid van vandaag.

Wij hopen stellig, dat gedurende nog lange jaren, wij onze gevoelens van genegenheid en verknochtheid tegenover U zullen mogen betuigen; wij rekenen erop dat we niet alleen uwe beeltenis mogen bewonderen, maar U zelve in ons midden mogen behouden, met ons zien medewerken en U steeds in nauwe betrekkingen zien blijven met uwe vrienden en getrouwen.»

De heer Dierckxsens antwoordde in een pittig dankwoord, waarin hij wees op de totale verandering in de rechtsmacht van den Vrederechter, die niet langer meer is de rechter van de kleine geschillen, maar die hoe langer hoe meer een van de voornaamste dragers van het rechterlijk gezag in ons land wordt.

Vervolgens sprak de heer Stokhouder Leclef. In een prachtige improvisatie, een werkelijk pareltje van aandoenlijken eenvoud, herdacht hij eerst in den heer Dierckxsens zijn oud-studiemakker en bracht hij vervolgens hulde aan den Magistraat.

Een paar woorden van dank vanwege den heer Dierckxsens besloten het officieele gedeelte van de hulde.

Het *Rechtskundig Weekblad*, incognito, dat in den persoon van een der deelnemers aan de hulde, was binnengeslopen in 't kabinet van den heer Dierckxsens, sluit zich van harte aan bij deze hulde en wenscht den heer Dierckxsens nog vele goede jaren toe.

H. J.

BALIELEVEN

VLAAMSCHER CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

Vergadering van Vrijdag, 14 December

De Vlaamsche Conferentie van Antwerpen hield een vergadering op Vrijdag, 14 December, die vooral door talrijke jongere confraters werd bijgewoond.

Na een welkomsgroet aan deze jongeren gaf de heer Voorzitter onmiddellijk het woord aan Mter Jan Timmermans die een boeiende voordracht hield over de Nationaliteitenpolitiek in Sovjet-Rusland.

Het nationaliteit probleem is in Rusland van groot gewicht. Niet minder dan 147 talen worden inderdaad in het Staatsverband der U.R.S.S. gesproken.

Reeds van voor den oorlog stond het socialisme voor dit probleem. Het werd er toe gebracht het zelfbeschikkingsrecht der volkeren als programmapunt op te nemen, hetgeen wel niet geheel strookte met de integrale marxistische principes. Het zoeken van een aanpassing van de nationaliteiten-vraag aan de mogelijkheden van het marxisme is dan ook voor de Sovjets een moeilijk en voortdurend probleem.

Spreker zet uiteen hoe deze aanpassing is verwezenlijkt geworden. Hij geeft een uiteenzetting van den organischen opbouw van de Unie die onderverdeeld wordt in 7 republieken, die elk nogmaals onderverdeeld worden in autonome gebieden en autonome republieken. Deze verdeling belet niet dat in elke republiek sterke nationale minderheden te vinden zijn, die hun eigen scholen en hun eigen sovjets hebben. Zoo treffen we in Oekraïne Russische, Duitse, Zweedsche en Joodsche minderheden.

Spreker verklaart vervolgens den bestuurlijken opbouw van deze verschillende republieken en de respectievelijke sferen van de Unie en van deze onderverdelingen ervan.

Formeel is er dus een op nationalen voet geschoeide decentralisatie. Nochtans is er praktisch een onwrikbare eenheid, doordat naast de grondwettelijke inrichting de kommunistische partij bestaat, die heel het leven door gansch de Unie in handen houdt en leidt. De nationale organisatie is ondergeschikt aan de kommunistische. Dit belet nochtans niet dat de Sovjets veel hebben gedaan voor het aanwakken der verschillende nationale kulturen.

Het was een rijk-gedocumenteerde voordracht die de toehoorders gedurende drie kwartier boeide.

Na de spreekbeurt van Mter Timmermans werd het tweede punt der dagorde aangevat namelijk de bespreking in den Senaat van het Wetsontwerp betreffende de Vervlaamsching van het Gerecht

Senator Lebon lichtte den huidige stand toe. Het project is in behandeling in de commissie en er zijn zekere senatoren die met voorstellen afkomen die van aard zijn om het ontwerp elke waarde te ontnemen. De vergadering nam kennis van den inhoud dezer voorstellen, uitgaande van de heeren Rollin, Gillon, Coenen, Crockaert, Disière, Legrand, de Selys en Hanquet. Deze voorstellen strekken ertoe om de tweetaligheid in Vlaanderen te bestendigen.

Een levendige gedachtenwisseling volgde. De vergadering was het eens om te besluiten dat tegenover een dergelijke houding van Vlaamsche zijde elke toegevendheid moest worden uitgesloten. Indien de tegenpartij geen vrede nam met het vergelijk dat in de Kamer tot stand kwam en vastgelegd werd in het Kamer-Ontwerp, dan zouden de Vlamingen niets anders meer kunnen doen dan ook op de door hen gedane toegevingen terugkomen en terug hunne eischen in hunnen oorspronkelijken vorm hernemen.

De volgende dagorde werd hierop aangenomen:

«De Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen,

In hare vergadering van 14 December 1934,

Vaststellende dat de behandeling van het Wetsontwerp betreffende de Vervlaamsching van het Gerecht in den Senaat op de lange baan geschoven wordt;

Vaststellende dat in de Senaatscommissie van Rechtswezen door verscheidene Senatoren pogingen worden gedaan om het ontwerp, zooals het door de

Kamer van Volksvertegenwoordigers werd aangenomen, te verminken;

Vaststellende dat wijzigingen worden vooropgesteld die de grondidee der eentaligheid van de Vlaamsche en Waalsche taalgebieden aantasten;

Overwegende dat, niettegenstaande de financieele zorgen van het oogenblik, in het Vlaamsche Land den wil tot kultureele gezondmaking levendig blijft voortbestaan;

Overwegende dat het langer uitstellen van het uiteindelijk opruimen van de wantoestanden op taalgebied vóór de Rechtbanken in de Vlaamsche gewesten de spanning in het land zou verscherpen;

Overwegende dat het ontwerp door de Kamer van Volksvertegenwoordigers aangenomen voor de Vlamingen een strikt minimum daarstelt; overwegende dat elk getorn aan den inhoud van dit ontwerp voor gevolg zou hebben dat het voor de Vlamingen onaanneembaar zou worden; dat in het bijzonder de voorstellen in de senaatscommissie voorgebracht door de heeren Rolin, Gillon en anderen elke beteekenis aan de wet zouden ontnemen; overwegende dat tegenover een dergelijk wanbegrip elke toegevendheid uitgesloten dient te worden;

Overwegende dat het goed recht der Vlaamsche bevolking niet langer mag miskend blijven;

Dringt aan opdat onmiddellijk zou overgegaan worden tot de behandeling van het Wetsontwerp goedgekeurd door de Kamer der Volksvertegenwoordigers;

Gelast het Bestuur van dezen wensch kennis te geven aan de leden van de Regeering en van het Parlement en hem mede te deelen aan de pers. » H. J.

TERECHTWIJZING

Vóór enkele dagen heeft de Senaat de candidatenlijst opgesteld voor de openstaande plaats van raadsheer in het Verbeekingshof. Als tweede candidaat kwam in aanmerking de heer Fontaine, thans raadsheer in het Beroepshof te Brussel. Naar sommige bladen mededeelden zouden enkele senatoren op hun stembriefje hebben geschreven «geen Vlaamsch, geen plaats», onder voorwendsel dat raadsheer Fontaine niet een tweetalig rekwest zou hebben ingediend.

Een onzer Vlaamschgezinde confraters uit Brussel schrijft ons om de aandacht te vestigen op het feit dat hier een betreunswaardig misverstand in het spel is. Raadsheer Fontaine beheerscht opperbest de Nederlandsche Taal en is sinds geruimen tijd gehecht aan de Vlaamsche Kamers van het Beroepshof. Reeds in zijn studentenstrijd op het Atheneum te Brussel, was hij lid van den Vlaamschen Studentenkring. Toen hij de cursussen volgde der Gentsche Hogeschool, werd hij lid van «'t Zal wel gaan». In den almanak dezer vereeniging, uitgegeven in 1896, verscheen reeds een Vlaamsche bijdrage van Fontaine. Later werd hij lid van het verbond der oud-leden van «'t Zal wel gaan», en is er nog aktijd bij aangesloten. Op het derde Vlaamsch Rechtskundig Congres van 3 Juli 1904 hield hij eene rede over de uitbreiding van het recht van vendeldiging bij het vooronderzoek, enz., enz.

Zeer gaarne plaatsen wij deze «Terechtwijzing» in ons blad. Het is inderdaad in de rechtswereeld ieder bekend dat raadsheer Fontaine niet enkel een jurist is van zeer groote waarde, doch tevens een magistraat die uitstekend onze taal kent en die er steeds over gewaakt heeft dat op zijn zittingen de taalvoorschriften stipt geëerbiedigd worden.

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 12 December 1934 :

Is aan den heer Morelle (F.-J.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van kamervoorzitter in het Hof van beroep te Brussel.

Hij mag zijn aanspraak op pensioen doen gelden en is gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt;

Zijn aangesteld :

Tot rechter in de rechtbank van koophandel te Doornik, de heer Mestdag (W.), plaatsvervangend rechter in die rechtbank, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van wijlen den heer Dutoit ;

Tot plaatsvervangend rechter in de rechtbank van koophandel te Doornik, de heer Gualbert (F.), gemachtigd beheerder van een vennootschap, te Doornik, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van den heer Mestdag;

Tot rechter in de rechtbank van koophandel te Brugge, de heer Huys (A.), plaatsvervangend rechter in die rechtbank, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van den heer De Ceuninck, die afgetreden is ;

Tot plaatsvervangend rechter in de rechtbank van koophandel te Brugge, de heer Schram (J.), handelaar, te Brugge, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van den heer Huys ;

Zijn benoemd :

Tot procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Turnhout, de heer Gaeremynck (J.), oud-strijder, eerste substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, ter vervanging van wijlen den heer Caron ;

Tot bijgevoegd substituut procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen, de heer Liard (M. J. V.), advocaat, te Antwerpen, ter vervanging van den heer Stryckmans, die werkelijk substituut is geworden doordat de heer Gaeremynck tot een ander ambt is beroepen ;

Is aangeduid als kinderrechter in hooger beroep in het Hof van beroep te Luik, gedurende een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 28 November 1934, de heer Lambinet, raadsheer in dit Hof ;

Is aangeduid om gedurende een termijn van drie jaren, met ingang van 17 December 1934, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Genève, waar te nemen, de heer Limpens, rechter in die rechtbank ;

Is aangeduid om gedurende een nieuwen termijn van drie jaren, met ingang van 19 December 1934, het ambt van onderzoeksrechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Verviers waar te nemen, de heer Garot, rechter in die rechtbank.

NOTARIAAT

Bij koninklijke besluiten van 12 December 1934 zijn tot notaris benoemd :

Ter standplaats Antwerpen, de heer De Decker (F.-R.), oud-strijder, doctor in de rechten en candidaat-notaris, te Antwerpen, ter vervanging van wijlen den heer Verstrepen ;

Ter standplaats Avenas-le-Bauduin, de heer Camberlin (L.-L.-M.), doctor in de rechten en candidaat-notaris, te Esneux, ter vervanging van den heer Melen, die tot een ander ambt is beroepen.